

Midnattsropet

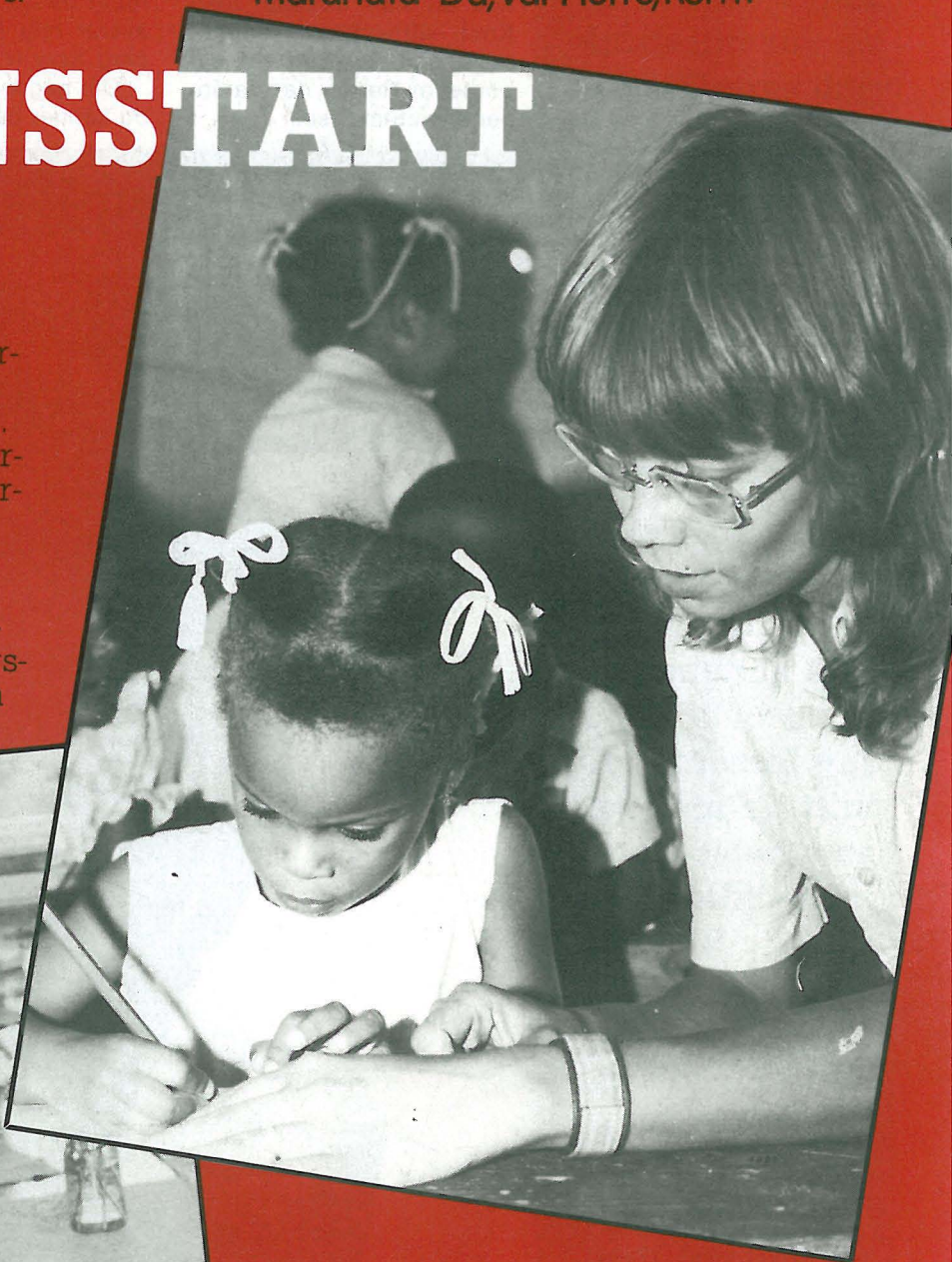
Nr 7-8 • 1985 • Årgång 26 • Pris kr 8:-

Maranata - Du, vår Herre, kom!

TERMINSSTART

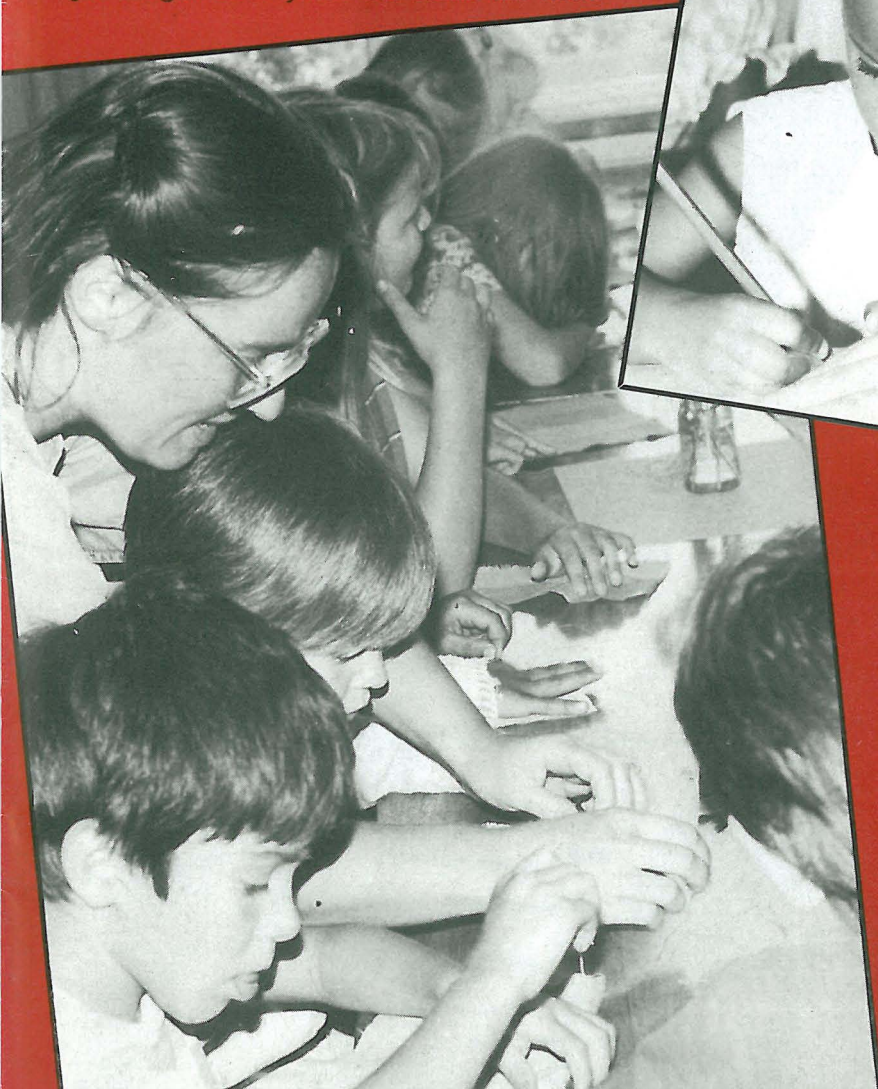
...i DOMINIKANSKA REPUBLIKEN

Viveca Jillker hjälper ett av skolbarnen i försöken att forma de svåra bokstäverna till jämna, lättlästa ord. Efter frukost med choklad och smörgås, orkar barnen följa med i undervisningen. Den här lilla flickan har klänning och skor så att hon kan komma till skolan. Andra barn kan inte gå för att de saknar kläder. Eller måste stanna hemma hos småsyskonen, så att mamma kan gå ut och på något sätt tjäna en slant till mat.

...i SVERIGE

På Björksätraskolan samlas en skara skolbarn, där några familjer driver hemundervisning tillsammans. Här har barnen slöjd under Christina Imsens ledning. De små dukarna ska säljas. Det ska sändas missionsmedel till skolan i Santo Domingo, så barnen där kan få skolböcker, mat och kläder. Att lära sig medkänsla och dela med sig till dem som har det svårt är viktigt i Pilgrimsskolan!

Randy var fjorton år när han började experimentera med droger. Vid arton var han alkoholist. I över elva år var missbruk och drogförsälj-

När jag ser unga människor här som prisar Gud, så känner jag mig så förkrossad över att jag inte kunde lovsjunga Gud på samma sätt när jag var i deras ålder.

Innan jag frambär mitt vittnesbörd vill jag påpeka att det inte är mitt vittnesbörd. I Uppenbarelsebokens första kapitel säger Johannes att han frambär Jesu Kristi vittnesbörd — alltså tillhandahålls även vittnesbördet av Herren. Jag har ingenting utom Jesus.

I Psalm 3 läser vi:

HERRE, huru många äro icke mina ovänner! Ja, många resa sig upp mot mig. Många säga om mig: "Det finnes ingen frälsning för honom hos Gud." Sela.

Men du, HERRE, är en sköld för mig; du är min ära och den som upplyfter mitt huvud. Jag höjer min röst och ropar till HERREN, och han svarar mig från sitt heliga berg. Sela. (v.1-5)

Om någon nyper dig, och du känner det, så är det ett

tecken på att du lever. Ändå finns det människor som kan känna på detta sätt, men som bibeln säger är döda.

Besatta, döda kroppar

På Haiti finns vad man kallar "zombi". Jag vet inte om de är verkliga eller inte, men man säger att de är döda kroppar, besatta av en ande. Vi kan använda det som en bild av vad bibeln säger är människor, döda i synden

Randy var drog-kurir mellan Californien, Mex

DET SANNA EVANGELI

ning en stor del av hans tillvaro. — Jag hamnade i detta för att jag inte hade något hopp i världen. Jag försökte fylla mitt liv med vad som helst för att bli lycklig, berättade Randy i ett väckelsemöte under sommarkonferensen på Björksätraskolan.

Han fick uppleva en total livsförvandling.

— En gång var jag död, men nu lever jag! är den triumferande hälsning Randy förmedlar till dem som möter honom idag.

Foto: THOMMY JACOBSSON

och överträdelser, fastän de existerar. Du kan se människor runt omkring dig som är ofrälsta - döda i förhållande till Gud.

Den naturliga, ofrälsta människan förstår inte vad jag säger när jag talar om denna död. Den naturliga människan kan inte ta emot vad som är av Guds Ande.

I Efesierbrevets andra kapitel läser vi: *Så har han ock gjort eder levande, eder som voren döda genom de överträdelser och synder i vilka I*

jag var lycklig. Många gånger hade jag kul, men det var en mycket snart övergående glädje.

När jag var tjugo år, kom jag in i vissa kretsar i drogvärlden. Jag hade ett snällt utseende, och därför var jag värdefull i drogtrafiken mellan Californien - Mexico - Hawaii, etc. Jag hade drömmar om att bli mycket rik i unga år, och jag hoppades vara miljonär vid trettio. Det var alltså inte gatulangning jag sysslade med, utan för-

bergskedja, där 11 vattenfall störtade utför stupen. Men jag kände mig beklagansvärd, fastän jag hade allt jag kunde önska mig.

Något inom fick mig att återvända till Californien och träffa denna kvinna. Hon tittade på mig, och med andens svärd högs mitt stora jag i bitar. Hon sa:

— Jag har väntat på den här dagen. Det är nu dags att vi talas vid. Om du fortsätter med vad du håller på med, kommer du att bli ar-

mångmiljonär, lämnade allt han hade. Han gick till en som han var skyldig 1.000 USD, och gav honom sin Rolexklocka, värd 8.000 USD och sa:

— Här har du! Besvära mig aldrig mer, jag har funnit Jesus!

Människorna trodde att han blivit tokig, med tanke på att han haft så mycket pengar och inflytande. Men han bröt alla gamla kontakter, och predikade evangelium för alla han haft affärer

ico och Hawaii

LIET FRIGJORDE MIG!

förut vandraren. (v. 1-2)

En gång var jag död, men nu lever jag. Och du som är frälst, en gång var du död, men du har fått liv. Du har mottagit evigt liv som aldrig kan dö.

Inget hopp

Min historia börjar i södra Californien. Många unga människor i Amerika påverkas av andra människor att göra vad de normalt inte skulle göra. Bibeln säger att när människor kommer till dig och vill förmå dig göra något ont ska du fly bort ifrån dem, även om det verkar kul och spännande, och även om det skulle få dig att framstå som storartad inför dina vänner.

Vid 14 års ålder började jag experimentera med droger och narkotika. Senare började jag sälja droger. Det blev en del av mitt liv i över 11 år. Det var ett fruktansvärt liv. Vid 18 års ålder var jag alkoholist. För dem som aldrig kommit i kontakt med sådana ting, verkar det ofattbart, men faktum är att det är mycket vanligt i världen, tyvärr.

Anledningen till att jag hamnade i detta var nog att jag inte hade något hopp, vare sig i denna världen eller den tillkommande. Jag försökte fylla mitt liv med vad som helst, och trodde att

säljning i mycket stora partier. De människor jag handlade med, var 40-50-åriga affärsmän med fina hem.

Jag arbetade tillsammans med en mångmiljonär som hade fastigheter i Californien, Hawaii, Indonesien, osv. Han hade samöre med maffian i Mexico och Indonesien.

Det jag nu berättat är inte lätt att tala om, för jag ångrar fruktansvärt allt jag sysslade med, och tänker på alla liv jag förstört. Men Herren var nådig emot mig och förlät mig allt detta.

Vid 25 års ålder bodde jag på Hawaii, och hade allt jag kunde önska och gjorde allt jag ville. Jag omsatte tusentals och åter tusentals dollar i droger som hade rykte om sig vara de "bästa" i världen.

En kvinnas böner

Då började Herren arbeta med mig. En kvinna i Californien hade bett till Gud för mig, som om jag varit hennes egen son, i över 11 år. Hennes två söner var mina kompanjoner. Hon trodde helt visst att Gud skulle frälsa både hennes söner och mig. Och hennes böner blev besvarade.

Jag bodde i Hawaii på den vackraste ön, ett riktigt paradiset, med utsikt över en

resterad och få tillbringa lång tid i fängelse.

Maffiabossarna frälsta

— Men du kan också bli dödad av konkurrenter, FBI eller andra krafter, och blir du inte dödad på annat sätt, så kommer du att hamna i helvetet.

Jag visste att det hon sa var sant.

— Jag vet inte vad jag ska göra, sa jag.

— Du måste tro på Jesus, svarade hon.

— Jag är inte värdig, sa jag.

— Det har du rätt i, svarade hon. Evangelium säger att endast Jesus är värdig. Han stod i ditt ställe och levde det liv du inte klarat av och dog den död du förtjänat. Och Faderns vrede, som du förtjänat, drabbade Sonen. Därför kan du gå fri och bli frälst.

Jag grät och bad. Redan nästa dag kallade mig Herren till tjänst. Satan försökte få mig in i freds rörelsen eller någon annan sekulariserad rörelse, men jag visste att det inte var Guds vilja. Jag hade inte någon önskan att återvända till mitt gamla liv, och har aldrig frestats till det heller. De båda söner till den här kvinnan som bad för mig blev frälsta samma vecka.

Den äldste sonen som var

med och vände så sitt gamla liv ryggen. Han tjänar nu Herren som förkunnare, och så gör även hans bror, som är min bästa vän.

Allt detta är ett fantastiskt mirakel som Gud ska ha äran för.

Ge ditt liv åt Jesus

Om någon ung människa som läser detta är frestad att pröva droger, så håll dig borta från det! Var inte en dumbom! För det är idiotiskt att börja knarka.

Herren vill ha din förtrostan. Säg "Jag tror på Gud" — det räcker. Du måste acceptera det han gjort för dig. Om du väntar tills du blir ren och rättfärdig, så sker det aldrig. Det finns folk som kan tala, handla och se ut som kristna. De har dekaler om Gud och Jesus på sina bilar, och kan lura alla — men de är inte födda på nytt och har inget nytt liv.

Många säger: "Ge ditt liv åt Jesus!" Ditt liv är inte värt en krona. Det du ska be om är att få *hans* liv, och han kommer att ge det åt dig. Du kommer en dag att stå inför Gud, iklädd antingen Kristi rättfärdighet eller din egen. Bibeln säger att din rättfärdighet är som en fläckad klädnad. Gud känns inte vid dig i din egen rättfärdighet.

forts. sid. 25

Av ARNE IMSEN

Himmelrikets politik

Inför valet får vi orsak aktualisera den angelägna frågan om den kristna församlingens förhållande till politiken. Det finns ingen anledning i dag, när kristenheten uppslukats av politiska maktcentra, att vika av från det budskap som varit kännetecknande för urkristen livsstil i alla tider.

År 1962 gav denna tidnings ansvarige utgivare ut en skrift med titeln "Har Lewi Pethrus rätt" med den förtydligande underrubriken "Maranataväc-

kelsens ställning till pingströrelsen och andra samfund". I den deklarerar en klar ställning till samfundsväsende, ekumenik och politik.

Den övertygelse som kommer till uttryck i denna skrift, har tagit sig uttryck i radikalt handlande i olika sociala frågor, vilket markerar att här finns inte plats för kompromisser och eftergifter.

Det är med frimodighet och glädje vi idag, 23 år senare, på ledarplats i Mid-

nattsropet publicerar ett utdrag ur denna skrift. Här talas om den kristne och politiken. Läsaren kan själv konstatera att den förkunnelse som då fördes fram idag är aktuellare än någonsin.

Åter och åter får vi påminnas om det budskap som i varje väckelsevåg drivit fram djupgående sociala, politiska och ekonomiska konsekvenser för dem som hörsammat kallelsen, varningen och trösten: **JESUS KOMMER SNART!**

Låt oss nu se på de ting man börjat syssla med under dessa avfallstider. Det är valtider och det är därför naturligt, att vi talar om politiken. Tror ni för ett enda ögonblick, älskade vänner, att Herrens vittnen har sin plats i de politiska rådsförsamlingarna? Tror ni att glädjens budbärare och Jesu tjänare är kallade att vara politiska agitatorer? Det tror inte jag, och det trodde inte heller Lewi Pethrus på trettioalet. År 1931 försvarade han sig inför frikyrkligheten därför att de anlagade pingströrelsen för att den inte ville syssla med politik.

Nu ska du få höra, vad som då förkunnades. Så långt jag kan förstå, är detta den evangeliska synen. Pastor Pethrus sade då: "Vi tror, att om människor bliva frälsta, detta utövar ett så gott inflytande över samhället, att vi lika mycket som någon annan, ja kanske mer, är med i arbetet för förbättringen av samhället. Det är en politik som ligger på vårt hjärta. *Det här himmelrikets politik.* Vi tror på det rike som skall komma. Här är vi gäster och främlingar som alla våra fäder. Guds ord visar, att när Guds församling varit i en rätt ställning har den väntat Jesu tillkommelse. Och då har den alltid betraktat sig som en gäst och främling här på jorden."

Sådan var alltså förkunnelsen på trettioalet, himmelrikets politik. Detta är något annat än det sociala evangelium som presenteras och praktiseras i dag. Paulus säger i Gal 2:18: "Om så vore, att jag byggde upp igen detta samma som jag redan brutit ned, då bevisade jag därmed, att jag var en överträdare." Dessa ord har sin tillämpning också i detta sammanhang.

Jag tyckte det var intressant att möta bokens tankar, ty jag

hade tidigare skrivit samma sak i Midnattsropet. Detta måste vara Nya Testamentets klara undervisning. Paulus säger: "Gån icke i ok tillsammans med dem som icke tro. — Gån ut ifrån dem", och i Psalm 1 står det: "Säll är den man, som icke vandrar i de ogudaktigas råd, ej heller träder in på syndares väg och ej heller sitter där bespottare sitta, utan har sin lust i Herrens lag och tänker på hans lag både dag och natt."

Jag vet, att när väckelsens eld brinner, blir vartenda vittne, varenda äldstebroder och varenda diakon så engagerad så de icke får tid att syssla med något annat. När denna eld slocknar blir det annorlunda. Jag skall nämna ett exempel, som är talande. I en stad här i landet hade utlysts bönevecka. Det var veckan innan ett politiskt val ägde rum. Men pastorn, föreståndare för en pingstförsamling på ungefär tusentalet medlemmar, kunde icke vara med i församlingens bönemöten, ty han var upptagen. Han var nämligen engagerad som politisk föredragshållare och fick arbeta på den fronten för att försvara sin plats som kandidat till en politiskt rådförsamling.

Detta är ju numera ingen ovanlig företeelse. Predikanterna plottar bort sin tid på sådant som hindrar och hämmar Guds verks framgång och seger. Någon invänder: "Skall vi då vara ointresserade av utvecklingen i samhället?" Nej, inte alls. Vi skall uträtta positiva och samhällsförbättrande insatser, och *det gör vi förvisso bäst, när vanartiga ungdomar blir frälsta, alkoholister lösta och narkomaner frigjorda, halleluja! När de prostituerade kommer och söker Gud och blir döpta i Anden och de sjuka och svaga blir helbräddgjorda, kommer detta att sätta spår efter sig i samhället.* Och framför allt råd-

forts. sid. 24

Midnattsropet

Omslagsbilder: Thommy Jacobsson
Stina Fridolfsson

Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/23 52 30

Utkommer med 12 nr om året.

Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.

Midnattsropets postgiron: 48 64 65-8

Prenumerationspriset är Helår 60:-, Halvår 32:-, Lösnummer 5:50. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", d v s prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1985.

Mer aktuellt än någonsin förr är budskapet om att Jesus Kristus — den mest hatade och den mest älskade — kommer igen.

Jesus skall komma igen! Han som en gång steg ned till vår jord för att bli vår Frälsare, han skall komma igen. Han som lade sina välsignade händer på förmörkade ögon och förtvinade kroppar. Han som en dag gick med världens synder på sina skuldror och en krona av törne på sin panna att lida döden på Golgata. Han som på påskdagsmorgonen kom ur graven med dödens nycklar i sina händer och for till himlen för att bereda oss rum hos Fadern. Han skall komma igen. Han — den mest älskade och hatade av alla.

I ära och makt skall han komma. Aldrig mer på fattigmans åsna, som då han red in i Jerusalem, utan på himmelens skyar nalkas han vår jord. Hastigt som ljungelden kommer han. Oväntat som tjuven gör han sitt besök. Inte för att taga vad som hör andra till, utan för att hämta vad som hör honom till.

Stormakterna rustar

Krig och uppror runt omkring jorden är tecken som varslar hans ankomst. För hundra år sedan trodde man att ett krig skulle vara otänkbart. Trots detta var över tre hundra miljoner människor aktivt engagerade i det väldiga blodbad som tog sin början 1939.

I dag rustar världens stormakter igen febrilt. Man förfogar över förstörelsemedel, som med lätthet kan ödelägga en tredjedel av jorden på några timmar — sekunder.

Trots de många och stora krigen har jordens befolkning ökat så att det är fråga om var alla skall finna sitt dagliga bröd. Ryttaren på den svarta hästen har länge ridit omkring med vågskålen i sin hand och vägt ut sina knappa ransoner åt hungerande skaror. Om hungers-

nödens alla offer hade begravts på ett ställe, skulle åtminstone åtta sådana land som Sverige ha gjorts till en enda kyrkogård. Där skulle inte en enda levande människa finnas kvar.

I skolen få höra krigslarm och rykten om krig; sen då till, att I icke förloren besinningen, ty sådant måste komma, men därmed är ännu icke änden inne. Ja, folk skall resa sig upp mot folk och rike mot rike, och det skall bliva hungersnöd och jordbävningar på den ena orten efter den andra.

Evangelium till alla

Jesus talar också om, att innan han kommer tillbaka, skall evangelium vara predikat till ett vittnesbörd för al-

la folk. Den som läser missionens historia kan inte undgå att lägga märke till, att det under det sista århundradet har gjorts mera för evangeliets utbredande i världen än någonsin.

Bibeln och delar av Bibeln läses idag mer än 1.500 språk. Jesu namn besjunget av negrerna i Afrikas urskogar såväl som av indianerna på andra sidan jordklotet. Men det tycks som om de länder, vilka har stått öppna för mission, börjar stängas alltmer. Kanske det lider mot den tid då hedningarna i fulltalig skara har kommit in. Kanske bröllopsalen snart är full av bordsgäster.

Då kan vi vänta konungen snart. Han kommer för att se på gästerna. Må vi inte

höra till dem som blir kastade i mörkret utanför, därför att de saknar bröllopskläder.

Israels folk

Det är uppenbart att vår Bibel talar om Israels folk som ett tidstecken. Som flyttfåglarna om hösten dras mot varmare länder, så dras detta folk till det land, som gavs dem till arvedel en gång.

Att läsa om hur de återfått den ena staden och byn efter den andra är som att läsa en fortsättning av Josua bok. Ett landsflyktigt och i stort sett vapenlöst folk ställdes mot fem väpnade nationer. Men seger beskärdes dem i striden, även

forts. sid. 11

Text: MARIA ERIKSSON

VI VÄNTAR HERREN JESUS

I Romarbrevet ger Paulus en oerhörd undervisning om rättfärdiggörelsen. Och vi ska här studera kapitlen 5-8. När vi läser är det angeläget att vara noggrann med tempus: *Så mycket mer skola vi därför, sedan vi nu hava blivit rättfärdiggjorda i och genom hans blod, också genom honom bliva frälsta undan vredesdomen. Ty om vi, medan vi var Guds ovänner, blev försonade med honom genom hans sons död, så skola vi, sedan vi hava blivit försonade, ännu mycket mer bliva frälsta i och genom hans liv.*

Rättfärdiggörelsen är något som har skett. *Hava blivit rättfärdiggjorda.* Det är en fantastisk tanke — ja, inte bara en tanke, utan någonting som Gud synliggör på ett underbart sätt. Gång på gång måste man gå tillbaka till de grundläggande sanningarna vi möter i Guds ord. Vi får ju inte komma bort ifrån själva grunden. Det finns så kolossalt mycket som är intressant i vår tid, på så väldigt många olika områden. Men vi får inte mitt i allt det här enorma informationsflödet tappa bort grundfundamentet. Det handlar om själva startpunkten; inte bara för den enskilda människan, utan förutsättningen för att man ska kunna få gemenskap med Gud. Därför står det att vi *har blivit rättfärdiggjorda i och genom hans blod.* Gud förklarar människan rättfärdig. Vad vill det säga? Vi måste få den sanna beskrivningen av oss själva som vi möter den i Guds eget Ord. Inte förfalskat, utan Guds oförfalskade bild av människan.

Kortfattat sammanfattar Paulus så Ro-

marbrevets tredje kapitel. Han säger att han måste anklaga både judar och greker för att allesammans vara under synd. Och i vers 23 läser vi: *Alla hava ju syndat och äro i saknad av härligheten från Gud.* Det är utgångspunkten. I detta finns inga undantag. Alla har syndat. Alla är under syndens maki.

Denna förkastelse, denna fördömmelse ifrån Guds sida över människosläktet har sin orsak i att den första människan; Adam, syndade. Han bröt emot ett bestämt bud. Och genom hans synd och missgärning står alla människor, varenda en undantagslöst, i samma position inför Gud som den första människan, eftersom han är stamfader för det s k adamitiska släktet.

På samma sätt som Gud behandlade Adam, behandlar han oss.

Vi är utdrivna ur lustgården, utan gemenskap med Gud och kontakten är bruten. Genom en enda människas olydnad står alltså alla människor som syndare. Den ställning vi har av naturen äe i Adam. Men så läser vi att Gud rättfärdiggör människan. Han förklarar människan rättfärdig. Om det läser vi vidare: *och de bliva alla rättfärdiggjorda utan förskyllan, av hans nåd, genom förlossningen i Kristus Jesus, honom som Gud har ställt fram såsom ett försoningsmedel genom tro, i hans blod.*

Alla har syndat och är i saknad av härligheten från Gud. Och alla blir rättfär-

diggjorda. Jag tror inte att vi nog kan betona det här. Alltså, på samma sätt som människan drabbades av Adams synd talt, så drabbas vi, med positivt förtecken, av det Jesus gör. Adam handlade så att vi genom hans olydnad får stå som syndare. Men genom Jesu Kristi försoningsdöd står vi alla rättfärdiggjorda. Gud förklarar oss rättfärdiga. Vad innebär det?

Rättfärdiggjord, är ett ord vi inte använder i vardagsspråk, men det betyder att inte längre stå under någon fällande dom. Jesus har genom sin förlossning återlöst och frikänt människan. Alla är förklarade rättfärdiga genom Jesus, Guds sons död.

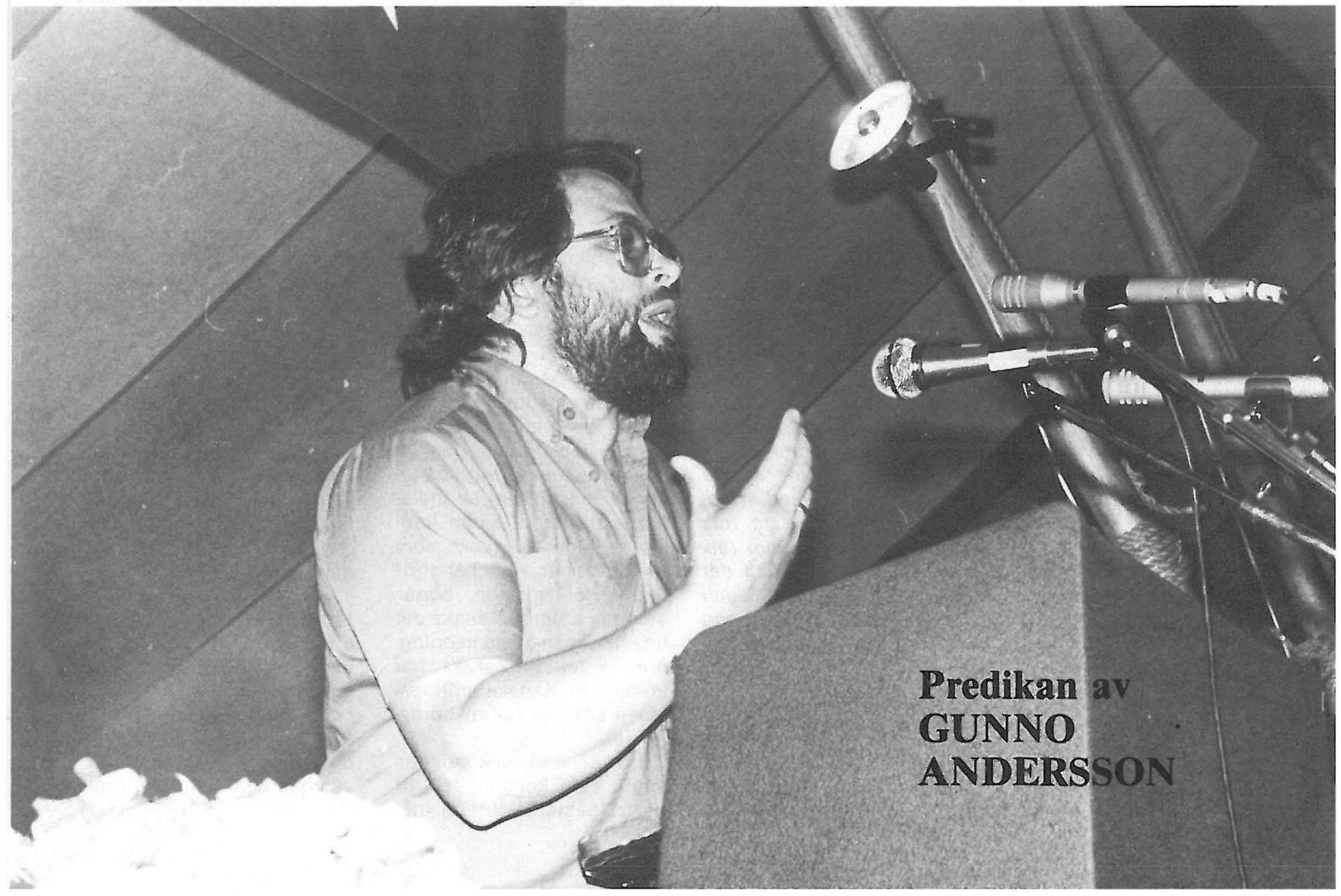
Men det är inte hela sanningen. Det är i och för sig underbart att hela världen är försonad med Gud. Men är ännu underbarare att Gud som *förklarar* människan rättfärdig, han vill också *göra* henne rättfärdig.

Härigenom skulle han både själv befinnas vara rättfärdig och göra den rättfärdig som låter det bero på tro på Jesus. (Rom. 3:26).

Hur går det till att bli rättfärdiggjord? Paulus säger längre fram i brevet: *Då vi nu hava blivit rättfärdiggjorda av tro, hava vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus.* (Rom. 5:1).

Rättfärdiggörelsen sker alltså genom tro på Jesus Kristus. Det behövs inga tillägg. När vi talar om fällande och friande dom, förstår vi att det är ett juridiskt språk. Människan befinner sig vid en domstol,

Foto: THOMMY JACOBSSON

**Predikan av
GUNNO
ANDERSSON**

där det finns åklagare, domare och en åtalad — du eller jag. Där får vi en friande eller fällande dom.

Jesus säger i Johannes 3: *Om en människa icke bliver född ovanifrån, så kan hon icke få se Guds rike. Vidare: Om en människa icke bliver född av vatten och ande, så kan hon icke komma in i Guds rike.*

Vi skulle kunna räkna upp en mängd olika bibelord som talar om att födas på nytt. Man måste få liv genom Guds Ande. Det är alltså inte bara en torr, teoretisk programförklaring från Guds sida, det att han förklarar människan rättfärdig. Vi har inte gjort någonting för att förtjäna det. Utan hela tiden är det Guds initiativ. Det var Jesus som utförde försoningen. I nästa steg handlar det om att vi ska göras rättfärdiga och få tag i det gudomliga livet:

Sedan vi nu hava blivit rättfärdiggjorda i och genom hans blod, också genom honom bliva frälsta undan vredesdomen. Ty om vi, medan vi voro Guds ovänner, blevo försonade med honom genom hans Sons död, så skola vi, sedan vi hava blivit försonade, ännu mycket mer bliva frälsta i och genom hans liv. (Rom. 5:9-10).

Här handlar det inte om att se upp till Jesus som ett föredöme, utan det handlar om att få delaktighet i hans liv, och få detta liv inplanerat i oss. Inte som en dogm eller lära, utan ett gudomligt liv som delges oss.

Vi föds på nytt och blir delaktiggjorda av gudomlig natur. Pånyttfödelse. Liv genom ande. Det är en absolut nödvändighet. Det får inte vara enbart ett objektivet betraktande eller en känslöfnimmelse. Vi måste utvecklas och få kunskap för att kunna ta vara på allt det Gud har gett oss, och befästas i tron, växa upp och bli rotade i honom.

Själva nyckeln att nå fram till detta, är undervisningen vi möter i Romarbrevet. Vi behöver kunskap om vad Jesu verk på Golgata betyder för oss.

Många gånger riktar vi oss till människor som har blivit socialt utslagna. Som har en trasig livssituation, och är bedrövade över det. De behöver Jesus. Men sanningen är ju att frälsningen inte handlar om människans sociala position, än om det är lättare för Gud att nå samvetet hos den som redan är dömd socialt. När det gäller vår ställning inför Gud, är den lika för alla. Han har icke anseende till personen.

När någon kommer till Jesus är det kanske på grund av att han gripits av frälsningens budskap och är träffad i samvetet av Guds ord och Ande. Då har han kanske inte så mycket kunskap, men har fått tillräckligt för att gripa tag om upplevelsen av pånyttfödelse och frälsning.

För att fortsätta leva tillsammans med Jesus, kan man inte hänga sig fast enbart vid en sådan upplevelse. Vi blir prövade

och frestade. Än om man haft ett underbart möte på söndagkvällen, så kommer man till en helt annan miljö i vardagen. Då upplever man kanske allt svart och besvärligt; misströstar och funderar vad som egentligen hände på mötet. Därför är det så viktigt med undervisning; att vi får kunskap om vilka vi är, och vad Gud gjorde i det ögonblick vi mötte honom och upplevde pånyttfödelse.

I nästa kapitel ställer Paulus en del frågor: *Vad skola vi då säga? Skola vi förbli i synden för att nåden skall bliva så mycket större?* Den frågan var tydligen litet överraskande. Han fortsätter: *Veten I då icke att vi alla som hava blivit döpta till Kristus Jesus, vi hava blivit döpta till hans död?* Och längre fram: *Vi veta ju detta, att vår gamla människa har blivit korsfäst med honom.*

Denna identifikation av vår gamla människa, är vår identifikation med Adam. Den gamla människan är alltså Adams situation. Och det är Adam som har blivit korsfäst med Kristus. Jesus Kristus är inte bara den andra människan, han är också den siste Adam. Och denne siste Adam identifierar sig med den förste. Där är också vi medräknade.

Gud ser så här: När Jesus dog på korset, då dog Adam. Det betyder att Gud inte längre räknar med det släktet. Han tillräknar inte människorna deras synder. Därför måste vi lära oss se på samma

forts. sid. 26

FRIKÄND VID GUDS DOMSTOL!

I alla tider har människan brottats med frågor om synd, skuld och dom. De många religionerna i världen ägnar sig åt mer eller mindre fantastiska strävanden att nå frälsning. Stora, tongivande teologer har kämpat för att få försoning med Gud.

Martin Luther kämpade under fastor och späkningar i klostret med frågan: Hur skall jag finna

en nådig Gud? Och svaret fann han, liksom så många andra både före och efter honom, i Romarbrevet, där Paulus skildrar hur människan genom Guds domslut är frikända från syndens och dödens välde.

Denna predikan ger vägledning i just dessa frågor som för varje människa är de viktigaste för tid och evighet.

Ett ansvarsfullt engager.

Just nu sitter ett trettiotal flickor och pojkar i skolåldern samlade omkring två långa matsalsbord, närmare bestämt på Björksätraskolan en bit utanför Stockholm (och var ska skolbarnen vara, om inte just här?)

Bredvid oss i en annan samlingslokal har de mindre barnen samlats tillsammans med Marita Lejonhuvud och några andra mamor för att sjunga, se på flano-bilder och kanske leka en stund.

Det är alltså konferensdax för liten och stor, och signaturmelodin

Jag vill ha mycket, mycket mer,

utav den ström som Jesus ger,

Jag vill ha mycket, mycket mer,

Om en förnyelsevåg från himlen jag ber

stäms hänfört upp av unga barnaröster.

Så står det "praktiskt arbete" på schemat idag, och jag berättar för dem om en idé som jag fick när jag och barnen var och hälsade på Humlegården under juli månad.

Monika Andersson gav mig då några stora tygstycken. Färgerna var läckra; i olika rosa nyanser, alldeles utmärkta till små och stora dukar med litet frans längs sidorna.

Idén gick ut på det här: Varje barn gör sin lilla duk. Så ordnar vi ett försäljningsbord, ritar en skylt som berättar att pengarna vi får in på små saker vi gjort själva ska gå till våra skolkamrater i Dominikanska Republiken. Vi kompletterar försäljningsbordet med poppade popcorn och hemmagjorda negerbollar. Så önskar vi varje köpare Guds välsignelse, och då blir det säkert ett gott resultat!

Trådhögen växer på bordet. Uthålligt fullbordar så gott som alla sitt lilla hantverk — med stor tillfredsställelse.

Vi skulle så gärna vilja återuppliva kärleken till våra syskon på det yttre missionsfältet. Det är nog så att vi upplever litet till mans att vi varit försumliga på den här viktiga punkten. Våra sporadiska insatser har förvisso inte räckt till att få kontinuitet i ett så ansvarsfullt och stort engagemang.

I Sverige är som regel skolbarnen mätta när de kommer till skolan på mor-

gonen, men *inte* i Dominikanska Republiken. Bara ett exempel på att insatser behövs. Med tom mage kan man knappast tillgodogöra sig någon kunskap i skolan.

Det är stora värden som står på spel, och om vi förstod det skulle våra offer vara mer kontinuerliga.

Men — Gud är långmodig och påminner oss på nytt om vårt stora uppdrag att

"Får inte missionen bli en livsnerv genom familjen och församlingen, så går vi under på ett eller annat vis", skriver Christina i ett skakande väckelserop till oss alla.

Och som lärare i Pilgrimsskolan har hon tagit inspirerande initiativ för att barnen ska få intresse och kärlek för missionen.

Här berättar hon:

Text:
CHRISTINA IMSEN

"taga vård om den arme".

I brevlådan dimper det emellanåt ner en och annan broschyr som *vädjar* om hjälp till de nödlidande. Tonen är ungefär denna: *Skulle du vilja bidra ... Känner du att du skulle kunna ... osv, osv.*

För en kristen är jag övertygad att det är så här: Du *måste* vara med, på ett hörn någonstans, för din egen och andras skull. Får inte missionen bli en livsnerv genom familjen och församlingen, så går vi under på ett eller annat vis.

Den frälsning vi upplevt måste få dessa konsekvenser. Ropet får inte bara *nå* oss, det måste också *drabba* oss till lydnad och villighet att vidga vårt perspektiv.

Det finns många sätt till delaktighet, och för alla dem som på ett eller annat sätt *är* med, blir Jesusordet: "Saligare är att giva än att

taga", en verklighet på sitt eget sätt. *Det* är en salighet som är djup i, och en tillförsel av himlaskatter man knappast kunde ana.

Men de skatterna räknas som regel inte i jordisk valuta.

Så välkommen då i Jesu namn och gör ditt beslut inför Honom att med oss dela ynnesten att *få vara med* i en rik missionsgärning. Varje månad kommer inskickade medel att sändas ut; dels till Tunisien och dels till Dominikanska Republiken. Då vet syskonen på de olika missionsfälten att det säkert kommer en summa varje månad.

Låt den lilla "duken" få bli något av en kärlekens symbol. Du kan vara med att på detta sätt föra många små barn fram till Jesus för att få välsignas av Honom, och just detta kan bli *din* rike-
dom.

Foto: THOMMY JACOBSSON

ANN-MARGRETH BRYNTE
med förnyad vision:

— *Utkristet liv på*

Jag har en bön i mitt hjärta; att få vara trogen det jag har fått uppleva, det Gud en gång har visat och som har varit så dyrbart och gett mig så mycken smärta och glädje.

Jag har en väldig längtan att få förnyas när det gäller att förverkliga det som Gud har visat oss och talat till oss om.

Jag vill börja med att läsa ur Jesaja:

Nej, detta är den fasta som jag vill hava: att i losen orättfärdiga bojar och lösen okets band, att i given de förtryckta fria och krossen sönder alla ok, ja, att du bryter ditt bröd åt den hungrige och skaffar de fattiga och husvilla härbärge, att du kläder den nakne, var du ser honom, och ej drager dig undan för den som är ditt kött och blod.

Då skall ljus bryta fram för dig såsom en morgonrodnad, och dina sår skola läkas med hast, och din rätt skall då gå framför dig och HERRENS härlighet följa dina spår. Då skall HERREN svara, när du åkallar honom; när du ropar, skall han säga: "Se här är jag." Om hos dig icke får finnas någon som pålägger ok och pekar fingrar och talar vad fördärligt är, om du delar med dig av din nödort till den hungrige och mättar den som är i betryck, då skall ljus gå upp för dig i mörkret, och din natt skall bli lik middagens sken.

Och HERREN skall leda dig beständigt; han skall mätta dig mitt i ödemarken och giva styrka åt benen i din kropp. Och du skall vara lik en vattenrik trädgård och likna ett källsprång.

Under veckan före konferensen berättade Arne Imsen om vad Gud hade talat till honom om att vara en herde för slaktfåren. Det som har varit väldigt aktuellt för mig är också rätt fasta. Rätt fasta är ju att ta hand om fader- och moderlösa barn och änkor i deras bedrövelse. Just det jag läste här är vår styrka och församlingens uppgift: Att ta sig an den betryckte. Därför är det med sådan frimodighet vi haft möjlighet och vågat ställa upp för familjerna som varit utsatta och jagade, därför vi vet att vi har rätten på vår sida.

Gemenskapstanken — var det en modefluga?

Jag har tänkt väldigt mycket på idén med komuniteterna, som ju var väldigt aktuellt och lätt att tala om i början av 70-talet, för det låg i

Foto: THOMMY JACOBSSON

tiden. Idén gick hem i alla läger, inte bara ibland de kristna, utan också ute i världen. Idag råder en annan tidsanda; idag handlar det bara om *mig själv*. Jag ska värna om mig själv och mitt eget, och ska jag göra något för någon annan, så är det bara när jag själv känner för det, och om jag har lust.

Jag har funderat väldigt mycket omkring den här gemenskapstanken som fördes fram då jag kom med i

Guds verk. Den tog tag i mig, och jag tyckte den var värd att leva för. Var detta någonting som bara var aktuellt då, eller är det aktuellt nu också? Detta gemenskapsideal är ju trots allt framsprunget ur Guds Ord; ifrån Apostlagärningarna. Ska vi vara riktigt ärliga, måste vi erkänna att det är den gemenskapsform som gjort det möjligt för oss att räcka ut en hand till den betryckte och jagade. Vi har

alla plan!

haft någonstans att skydda och gömma dem som varit jagade.

Personligen har jag kommit till ett vägska, och jag vill ha svar på frågor om framtiden. Den ensamma kan inte göra så mycket, men tillsammans kan vi uträtta väldigt mycket för varandra och för andra.

Församlingen vår räddning

Den dag för fyra år sedan, när vi i vårt hem fick ett brev på posten med en kallelse till socialkontoret för samtal, därför att det kommit in en anonym anmälan om våra barn, hade vi aldrig ridit ut problematiken om vi inte haft församlingen; syskon vi kunde komma till och som hade möjlighet ta hand om våra barn. Vi placerade några barn här och några barn där på olika håll, och själv var jag på annan ort. Som en ensam familj hade inte möjligheten funnits för oss, och det var ju tack vare det massiva motstånd vi kunde sätta upp, som de sociala myndigheterna fick lov att baka. Den dagen man fått en anmälan på sig, då är man ju genast i underläge. Det vill väldigt mycket till för att man ensam, utan någon som står bakom och stöttar, ska kunna stå emot. Det är i stort sett omöjligt, vilket skäl som än anförs för ingripande: religiösa, politiska eller att man inte har stådat hemma.

Vi ska vara rädda om det Gud anförtrott oss!

Jag har kommit till den slutsatsen att om mitt liv ska vara värt att leva, så måste det vara ett utgivande för andra människor också. Detta kanske är att ta stora ord i sin mun, och det brukar vara så att när man sagt något

som låter stort, blir man prövad på det, och kommer i väldiga svårigheter på det område man uttalat sig om. Men just frågorna som gäller barnen får vi inte nonchalera. Vi har en väldigt stor barnaskara i vår gemenskap, och det beror väl till stor del på den förkunnelse som gått ut i församlingen. Pilgrimsskolan är också framsprungen ur denna undervisning, och det Gud har fört fram i församlingen ska vi vara väldigt rädda om.

Gud har anförtrott oss något som kommer att göra det möjligt för oss att i framtiden ta vara på det urkristna idealet som vi trots allt allesammans längtar efter att kunna leva ut: *Urkristet liv på alla plan!*

Att bryta sitt bröd med den hungrige

Jag läste om att bryta sitt bröd åt den hungrige och skaffa den husvillle härbärge. När man läser det här, tänker man naturligtvis rent materiellt, men i Sverige idag är det knappast någon som är hungrig eller husvill.

Vi kan nog överföra detta på ett annat plan; om att bryta sitt bröd med den som är hungrig och fattig *på gemenskap*, som är hungrig och fattig *på andliga ting*. De materiella tingen finns så många andra instanser i vårt samhälle som kan tillfredsställa.

Jag har en bön i mitt hjärta; att få vara trogen det jag har fått uppleva, det Gud en gång har visat och som har varit så dyrbart och gett mig så mycket glädje. Visserligen också smärta och lidande. Så är det med allt; allt har två sidor.

Jag har en väldigt längtan att få förnyas när det gäller att förverkliga det som Gud har visat oss och talat till oss om, och jag tror att han också vill hjälpa oss att göra det.

VI VÄNTAR...

forts. fr. sid. 5

om gamla bilhorn ibland var deras vapen. Det skall hända stora ting bland det folket i framtiden, och vi har all anledning att vara vakna och se vad tiden lider.

Aldrig har det förekommit sådana förföljelser mot de kristna som nu. Aldrig på så stora områden och med sådan planmässighet. Somliga har man slitit sönder bit för bit. Psykologins senaste forskningsresultat och teknikens snillrikaste uppfinningar är tagna i bruk för att systematiskt utrota Jesu beaktelse—bekännare. Vi må bedja för våra trossyskon, som nu är i provets heta ugn. När kommer vår tur?

Men när I få se allt detta, då mån I lyfta edra huvuden upp, ty då nalkas eder förlösning. Vedermodan är förbud till Brudgummens ankomst. Det är mörkret före gryningen.

Att i ett enkelt vittnesbörd gå in på alla tecken som Jesus talar om sin tillkommelse, det låter sig naturligtvis inte göra. Jag har ändå velat peka på några påtagliga företeelser i tiden, för att ingen skall mena, att vår tro på Kristi snara tillkommelse hänger i luften.

Herrens dag blir den stora skilsmässodagen. *En skall bli upptagen, och en skall lämnas kvar.* Nu skiljas många makar från varandra. Nu dras gränsen genom syskonskaran. Nu blir det tomt i många hem, och det blir tomt i många sängar på sjukhusen. Det kommer att gå hastigt. *I ett ögonblick*, säger vår Bibel.

Kyrkogården, som har varit stillhetens boning, blir med ens så som levande. Gravstenarna vräks åt sidan, och upp ur den vigda mullen kommer de i Herren avsmnade.

Både de som lever och hör Jesus Kristus till och de som uppstår får följas åt till

det stora mötet i skyn.

För Jesu vänner blir det den stora mötesdagen. Främst därför att de skall få se och möta sin Frälsare. Det är bruden som skyndar sin brudgum i famn.

Vid åsynen av honom genomströmmas de av en sådan väldig kraft, att de blir förvandlade till både kropp och själ. De blir alla Jesus lika.

Det blir också den stora mötesdagen, därför att Guds barn då får möta varandra. Vänner som hastigt skildes får se varandra på nytt.

*Barnet återfinner sin moder
Modern barnet återser
Systemen återfinner brodern
Släkten möts och skiljs ej mer.*

Kan du se den synen? Minns du, då du lade ögonen samman på någon du älskade? Ser du dem alla skynda till ditt möte förklarade? Tusen gånger skönare än du minns dem från bästa ögonblick här nere.

Nu är alla sår läkta. Nu är alla tårar torkade av Guds egen hand. Nu är alla frågor besvarade, ty det finns inga töcken vid glashavet. Inga tvivel plågar mer, ty tron har förbytts i åskådning. Jag skall kunna trycka de genomstugna händerna, där jag står tecknad. Jag skall kunna gå fram till Livets bok och med egna ögon se mitt namn skrivet där. Och när jag ser in i mitt hjärta är det lika rent som guldet av vilket det nya Jerusalem är byggt. Jag skall kunna glädjas fullkomligt. Jsg skall kunna tjäna fullkomligt, utan att bli trött, och jag får vara hos Herren alltid.

Saliga äro de, som två sina kläder för att få rätt att äta av livets träd och gå in i staden genom dess portar.

Jag har velat visa dig, käre läsare, vägen som leder till den stadens port. Nu är valet lagt i din hand, och svaret för din själ vilar på dina skuldror.

Välj nu! Välj Jesus!

»Men vad jag säger till eder,
det säger jag till alla:
Vaken!»

Jesus

Vår Frälsare har inte kommit från Europa, öst eller väst, utan **uppifrån**. När du kommer till Jesus Kristus, så gör inte misstaget att komma till honom som europé, arab eller kines, utan kom till honom som **människa**. Gud skapade människan till sin avbild, och det är människor han vill ha gemenskap med!

Himmelriket är inte begränsat till språk och ras eller färg; någon kultur eller något politiskt system. Ingenting av det jordiska kan begränsa himmelriket. En dag, när vi samlas omkring tron i himmelen med Jesus Kristus, så ska vi lovsjunga honom med *ett* språk. Han ska förstå varenda en, och han förstår redan medan vi är här på jorden varje språk. Därför är det lika härligt att lovsjunga Jesus på svenska, engelska, franska, tyska, arabiska, hebreiska eller kinesiska.

Vi är inte intresserade av att inbjuda människor till någon religion. Vi är inte intresserade av någon ekonomisk eller politisk vinst. Vi tror att det finns bara en frälsare, och han heter Jesus Kristus. Han har inte kommit från Europa eller från öst eller väst, utan han kom *uppifrån*! Han kom inte till ett speciellt folk eller någon speciell ras, utan han kom för att ge evigt liv åt var

och en som tror på honom.

När du kommer till Jesus Kristus, så ska du inte göra misstaget att komma som europé, arab eller kines, utan kom till honom som *människa*. Det är jätte viktigt, eftersom Gud ser till hjärtat. Han struntar i alla kulturella, politiska eller materiella ting som människor kan ställa upp med för att förmå Gud att komma över på sin sida. Bibeln lär att alla människor är lika inför honom. Det finns inget politiskt system som har lyckats med det. Varken kommunism, kapitalism eller socialism har lyckats ställa alla människor på samma nivå. Gud gör det.

Kom till Gud som **människa**!

Gud skapade människan till sin avbild, och han vill ha gemenskap med den människan. När Gud talar till dig, eller du kommer i kontakt med Guds Ord, så kom till honom som *människa*. Lagg

av alla yttre fasader, och lämna alla hjälpmedlen som människor, samhället eller din kultur har gett dig. Lagg dem åt sidan, och kom till Gud och säg: Här är jag som människa. Jag vill veta sanningen. Jag vill veta vägen till dig. Säger du det med uppriktigt hjärta, så vet jag att det finns en chans för dig att uppleva frälsning.

Hur får man kontakt med Gud?

Frälsning betyder räddning. Att räddas *från* någonting *till* någonting. Bibeln säger att alla människor har syndat och är i avsaknad av härligheten från Gud. Han säger inte att alla människor har gjort det och det, utan varje människa befinner sig i ett tillstånd av helt bruten kontakt med Gud. Denna kontakt är helt omöjlig att återställa med någon religion. Det finns över tre tusen religioner i världen. De största vet vi är kristendomen, islam och buddism. Det finns massor med andra, små religioner. Varje grupp tror på sitt sätt, och vill göra någonting för att komma till Gud, för att uppleva att det finns en plats bortom döden att komma till. Och det är sant att det finns en plats, men hur ska man komma dit? Det är frågan.

Guds erbjudande

Gud undervisar oss i evangeliet om att vi inte behöver göra någonting för att komma dit. Det låter väldigt enkelt. Det är sant, det är enkelt. Vi behöver inte göra *någonting* för att behaga Gud. Därför att Gud vill inte att vi ska *göra* någonting, utan han vill att vi ska *ta emot* någonting. Det är skillnad. Och människor har väldigt svårt att acceptera det. Människan vill vara med och hjäl-

pa till. Hon säger: "Jag är ingen idiot. Jag har intelligens. Jag måste förstå, jag måste räkna, jag måste det, och jag måste det. Men Gud känner dig bättre än vad du själv gör. Och han vet att du kommer inte att klara av att frälsa dig själv. Han sände Jesus Kristus, född av jungfru Maria, avlad av den helige Ande, för att han skulle gå den väg som människan skulle gå. Han skulle smaka vad det innebär att leva som människa. Och han dog på korset för din skull. När Jesus dog på korset sa han "Det är fullbordat". Det betyder att allt är färdigt. Allt du behöver göra för att få gemenskap med Gud har Jesus gjort på korset. Du kan ta emot honom. Du kan bli frälst, säger bibeln.

Vi ska läsa om en händelse som jag tycker är helt avslöjande för hur människor handlar; speciellt religiösa människor — de är svårast i alla sammanhang.

Jesus ser till ditt inre

I varje samhälle, i varje stad, finns en religiös grupp som kontrollerar och hela tiden ser till att samhället inte går för långt åt det ena eller andra hållet. Man kan säga att de representerar Gud här på jorden. De vet bäst, och de har läst mycket i sina skrifter, och de bevakar den moraliska sidan i samhället. De vet precis vad människor ska göra och inte göra. Men Jesus ser till det inre. Han läser dina tankar. Han känner ditt hjärta. Han förstår och vet vad du tänker och hur du har det.

De här religiösa människorna tog en dag en staccars kvinna som hade gjort något omoraliskt, och kom med henne till Jesus. De skulle sätta både henne och Jesus på prov. Vi läser:

Då förde överstepräster-

Gud vill ha gemenskap med **MÄNNISKAN**

na och fariséerna dit en kvinna som hade blivit beträdd med äktenskapsbrott; och när de hade lett henne fram, sade de till honom: "Mästare, denna kvinna har på bar gärning blivit beträdd med äktenskapsbrott. Nu bjuder Moses i lagen att sådana skola stenas. Vad säger då du?"

Detta sade de för att snärja honom, på det att de skulle få något att anklaga honom för. Då böjde Jesus sig ned och skrev med fingret på jorden. Men när de stodo fast vid sin fråga, reste han sig upp och sade till dem: "Den av eder som är utan synd, han kaste första stenen på henne." Sedan böjde han sig åter ned och skrev på jorden.

När de hörde detta, gingo de ut, den ene efter den andre, först de äldsta, och Jesus blev lämnad allena med kvinnan, som stod där kvar. Då såg Jesus upp och sade till kvinnan: "Var äro de andra? Har ingen dömt dig?" Hon svarade: "Herre, ingen." Då sade han till henne: "Icke heller jag dömer dig. Gå, och synda icke här efter."

(Joh. 8:3-11)

Livets mening

Det här är en händelse som visar oss vad Jesus förmår. Han förmår nå den känsligaste punkten en människa har, nämligen samvetet. Han använder hela händelsen; inte för att döma den här kvinnan, inte för att ge beröm åt de religiösa människorna, utan för att i varje situation frälsa människor. Han gick direkt till samvetet och sa: "Är ni utan synd, då ska ni döma kvinnan." En människa som fortfarande har ett samvete förstår Jesu ord. Hos människor i nutiden studsar orden bara iväg. Ibland undrar jag

om människor har samvete längre.

När Guds Ord hade nått och rört deras samveten, kunde de inte förneka att de var syndare. De kunde inte döma denna kvinna, trots att de var ledare och kunde läsa bibeln utantill. De hade behållit de heliga traditionerna och hade de bästa platser en människa kan få i samhället. Trots detta, nådde Guds Ord deras samveten. Det står inte att de kom och begärde förlåtelse för sina synder, men kvinnan fick förlåtelse.

Den som är ödmjuk, den

som kommer med uppriktigt hjärta till Gud, han får svar på alla sina frågor. Människans största fråga är: Vad ska jag göra med mitt liv? Vad är livets mening; är jag född för att leva, äta, studera och hitta på något under 30, 40 och 50 år, eller har mitt liv någon annan mening?

Gud har skapat dig för att ha gemenskap med honom, för att du ska uppleva honom på ett underbart sätt redan här på jorden. Det finns möjligheter. Jesus lever, och därför vill vi som mött honom vittna för dig och lä-

sa Guds ord med dig och försöka att på något sätt visa att det fortfarande finns möjlighet till frälsning. Det finns liv och övernog i Jesus Kristus. Helt annorlunda än det mänskliga liv som vi lever, helt annorlunda än det naturliga livet. Det finns andligt, evigt liv som Jesus ger. Tag emot det! Låt inte det här tillfället gå förbi, som kanske många andra tillfällen, utan var uppriktig — var *man* eller *kvinna*. Stå upp och säg: "Här är jag. Jag vill ta emot dig som frälsare!"

Foto: THOMMY JACOBSSON

kap

Text:
**MOUSSA
ABNA AISSA**

Vi kan uppleva vår tillvaro kampfylld, och motståndet kan kännas övermäktigt.

Ibland känns det som om jag inte skulle klara en dag till. Många faktorer spelar in. Jag längtar hem till församlingen, det är så mycket ovanliga ting som händer i det nya landet; allt är annorlunda. Ofta brister jag i vishet, och är beroende av Guds hjälp hela tiden.

När känslan kommer att jag inte orkar med tillvaron, är det viktigt att söka hjälp ur rätt källa och inte kräva att Gud eller människor i min omgivning ska ordna efter mina önskemål. Jag måste kapitulera och låta Gud ta hand om mig och vila i tro att han gör det.

Gud lämnar oss aldrig. Han ser om vi har uppriktiga hjärtan och söker hans ledning och vill vinna människor för Jesus.

Det finns utrymme för trötthet och tvivel. Men det gäller att vi söker Gud dessa stunder av svaghet, så att vi kommer vidare med Guds hjälp. Vi får lägga fram önskingar inför Gud, men inte kräva av honom. Gud vet hur vi har det.

Hemma har vi nu flyttat till ett större hus. Vi bodde väldigt trångt förut. Det kommer alltid mycket folk på besök, och jag kunde inte ta emot dem på det sätt jag önskade. Då tänkte jag: Vill Gud att vi ska ha det så här? I så fall accepterar jag det. Men jag önskar få ta emot människor på ett värdigt sätt; vi vill kunna samlas till möten som församling. Och vi fick ett större hus!

Vi måste komma inför Gud med våra önskingar: Gud, du vet att jag vill ha det så här, men är det så att du vill något annat, så nöjer jag mig med det. Ske din vilja.

Gud vill inte att vi ska ha det besvärligt. Låter han oss gå igenom provningar, så är det för att vi ska lära oss något genom det.

Nu fick ju vi det stora huset. Då kom naturligtvis mera folk, och allt blev jobbigt igen. Någon knacker på dörren, och man gör mat. Sedan kommer en till och ytterligare en, kanske vid midnatt. Och då känns det jobbigt: Hjälp, kommer någon nu igen!

Då måste jag vända på

Foto: THOMMY JACOBSSON

det: Tänk att de vill komma till mig nu, tack Gud i himmelen! Tänk att vi kan samlas så här, tänk att Gud gett oss möjlighet att ta emot människorna! Det gäller att inte glömma tacka Gud för vad vi fått. Bibeln säger att vi ska överflöda i tacksägelse. Om vi lever i denna tacksägelse, tror jag mycket av det som inte borde finnas hos oss smälter bort.

Det viktigaste i tjänsten

Jag vill läsa ur 1 Kor. 13, Kärlekens lov. Har vi inte kärlek till vad vi gör, kan vi lika gärna lägga av med detsamma. Om det vi gör inte sker av kärlek och för att tjäna Gud, så är det meningslöst.

Om jag talade både människors och änglars tungomål, men icke hade kärlek, så vore jag allenast en lju-

dande malm eller en klingande cymbal. Och om jag hade profetians gåva och visste alla hemligheter och ägde all kunskap, och om jag hade all tro, så att jag kunde förflytta berg, men icke hade kärlek, så vore jag intet.

Vi kan sätta igång med mycket som ser jättebra ut. Vi kan ha tro, organisera, men om vi inte har kärlek till det vi gör, är det lika bra slopa allt.

Och om jag gäve bort allt vad jag ägde till bröd åt de fattiga, ja, om jag offrade min kropp till att brännas upp, men icke hade kärlek, så vore detta mig till intet gagn.

Kärleken är tålig och mild. Kärleken avundas icke, kärleken förhäver sig icke, den uppblåses icke. Den skickar sig icke ohöviskt, den söker icke sitt, den förtörnas icke, den hyser icke agg för en oförrätts skull. Den gläder sig icke över orättfärdigheten, men har sin glädje i sanningen. Den fördrager allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting. Kärleken förgår aldrig. Jag vill också läsa ur Filipperbrevet 2: Om nu för-

Foto: PER-ARNE IMSEN

maning i Kristus, om uppmuntran i kärlek, om gemenskap i Anden, om hjärtlig godhet och barmhärtighet betyda något, gören då min glädje fullkomlig, i det att I ären ens till sinnes, uppfylla av samma kärlek, endråk-tiga, liksinnade, fria ifrån genstridighet och ifrån begär efter fåfänglig ära. Fast-hellre må var och en i ödmjukhet akta den andre förmer än sig själv. Och sen icke var och en på sitt eget bästa, utan var och en också på andras. Varen så till sinnes som Kristus Jesus var.

Ge livet för varandra

Där kommer alltså det tjänande sinnelaget in, det handlar om att tjäna varandra. I 1 Johannes' brev tredje kapitel läser vi vidare:

Därav att Han gav sitt liv för oss hava vi lärt känna kärleken; så äro ock vi pliktiga att giva våra liv för bröderna. Men om någon har denna världens goda och tillsluter sitt hjärta för sin broder, när han ser honom lida nöd, huru kan då Guds kärlek förbliva i honom?

Kära barn, låtom oss älska icke med ord eller med tungan, utan i gärning och i

DAÖSLIG *Hemligheten till* KRAFT

NOOMI, missionär i Nordafrika:

Vi måste kunna göra mycket mer än människorna i världen, för vi har ju helt andra källor att ösa ur.

Vi får styrka och kraft från vår Fader i himmelen, och det gäller bara att vara i rätt ställning inför honom och ödmjukt utbedja sig hjälp och ledning. Detta är hemligheten till att vi kan gå vidare!

sanning. Därav skola vi veta att vi äro av sanningen; och så kunna vi inför honom övertyga vårt hjärta därom, att om vårt hjärta fördömer oss, så är Gud större än vårt hjärta och vet allt.

Mina älskade, om vårt hjärta icke fördömer oss, så hava vi frimodighet inför Gud, och vadhelst vi bedja om, det få vi av honom, eftersom vi hålla hans bud och göra vad som är välbehagligt för honom.

Vi ska alltså ge våra liv för varandra, precis som Jesus gjorde för oss, och i första hand se på den andres bästa. Om vi har det sinnelaget, tror jag vi orkar mycket mer, och Gud ger kraft. Det vet jag. Så står det, det är ett löfte till oss.

Några steg längre

Det är viktigt att vi får omsorg om varandra, att vi verkligen har kärlek till varandra och vågar gå några steg längre än vi kanske gjort hittills. När vi i detta

sinnelag ger vad vi har i tro till Gud, så ger han oss ännu mera så att vi kan ge ut mera.

Vi fortsätter läsa i Kolosserbrevet 3: *Om I alltså ären uppståndna med Kristus, så söken det som är därovan, där varest Kristus är och sitter på Guds högra sida. Ja, haven edert sinne vänt till det som är därovan, icke till det som är på jorden.*

Ty I haven dött, och edert liv är fördolt med Kristus i Gud. När Kristus, han som är vårt liv, bliver uppenbarad, då skolen ock I med honom bliva uppenbarade i härlighet.

Så döden nu edra lemmar som höra jorden till: otukt, orenhet, lusta, ond begärelse, så ock girigheten, som ju är avgudadyrkan.

Observera, det här skrev aposteln inte till ofrälsta människor, utan till kristna; till en församling. Det gäller verkligen oss alla. Aposteln fortsätter, efter uppmaningen att döda lemmarna som

hör jorden till: *ty för sådant kommer Guds vrede. I de synderna vandraden också I förut, då I ännu hadn edert liv i dem. Men nu skolen också I lägga bort alltsammans: vrede, häftighet, ondska, smädelse och skamligt tal ur eder mun; I skolen icke ljuga på varandra.*

I haven ju avklätt eder den gamla människan med hennes gärningar och iklätt eder den nya, den som förnyas till sann kunskap och så bliver en avbild av honom som har skapat henne. Och därvid kommer det icke an på om någon är grek eller jude, omskuren eller oomskuren, barbar eller skyt, träl eller fri; nej, Kristus är allt och i alla.

Så kläden eder nu, såsom Guds utvalda, hans heliga och älskade, i hjärtlig barmhärtighet, godhet, ödmjukhet, saktmod, tålmod.

Detta är en bön som jag har, att få mer och mer.

forts. sid. 24

Som så många gånger förr, kom de till Maranatafolkets konferens, och deltog med bön, vittnesbörd och offer.

MR träffade syskonen efter sista konferensdagen för att i en intervju få presentera dem för våra läsare. Broder Håkansson har de senaste tjugo åren gjort sig uppmärksam och känd för sitt sätt att evangelisera, och sin syn på vad det innebär att vara "utanför lägret". Första minnet undertecknad har av honom, är då han vid det stora, ekumeniska mötet i Göteborg 1972 stod utanför de stora samlingslokalerna; kyrkor och idrotts-hallar, med sandwichplakat och traktater, ivrigt undervisande om ekumenikens faror, och vad Skriften lär.

Förhoppningarnas land

William Håkansson föddes i ett fromt hem i Skåne som den yngre av två söner. När han var sexton år gammal, kom brev från Amerika, förhoppningarnas land. Några bekanta, som tidigare åkt dit, hade startat byggfirma, och ville att Williams äldre bror skulle komma dit och hjälpa dem. Brodern ville inte, och det blev unge, äventyrslystne William som tjatade sig till att få överta biljetten. Trots sina unga år åkte han 1923 till USA.

Han kom att arbeta som snickare på olika platser till 1929, då den stora börskraschen inträffade, och det inte gick få något arbete, eftersom få hade pengar till att betala löner. Men William fick arbete som privatchaufför några år. Han fann sig en hustru, men äktenskapet blev inte lyckligt, och upplöstes efter kort tid.

William sökte sig då till armén, där han under kriget fick åka runt och bygga flygfält, baracker och sjukhus till militärförläggningar i Bermudas och på öarna i Stilla havet.

Flottbas

I krigets slutskede var han på Pearl Habor och Guam, en stor flottbas där han bodde tillsammans med soldaterna i tält och baracker. Atmosfären var liderlig, med svordomar och förban-

Foto: MATS KOCKUM, Blekinge Läns Tidningar.

nelser från morgon till kväll.

Många av soldaterna som varit länge borta hemifrån, fick brev från hustrur och fästmän som meddelade att de ville skiljas eller slå upp.

Men William lärde känna en man som var harmonisk och vänlig, och aldrig svor eller klagade över tillvaron.

— Vi brukade äta tillsammans, erinrar sig William. På kvällarna fanns underhållning i form av pop, bibliotek, bio, öl och kortspel. Jag gick vanligen på bio. Så frågade jag min kamrat om han ville följa mig på bio. Nej, jag ska skriva hem, var hans stående svar. Och han

fick också ständigt brev från sin fru.

Atmosfären underbar

Så en dag, frågade han mig om jag ville följa med till kapellet, där några brukade samlas och bedja och vittna för varandra. Jag följde med. Där var atmosfären underbar. Man lade fram böneämnen och tacksägelseämnen; bad för varandra och talade om sina frälsningsupplevelser.

Både armén, flottan, marinen och flyget var förlagda där, och sändageftermiddagar inbjöd man till offentliga

väckelsemöten.

Jag hade läst i det Nya Testamente jag fått i armén att genom hjärtats tro bliver man rättfärdig, och genom munnens bekännelse bliver man frälst. Det tog jag fasta på, och reste mig för att avge ett vittnesbörd. Men jag blev helt paralyserad, och fick inte fram ett ord. Hela veckan gick jag sedan i vända och suckade och bad till Gud. Även nästa söndag reste jag mig och ville säga några ord om Jesus, men förmådde inte. Äntligen tredje söndagen, tog jag mod till mig och läste Psalm 23 och förklarade at Jesus

också var min herde. Då blev jag befriad och glad — jag gick hem som på luft!

Broder Håkansson berättar med iver och inlevelse, och får ideligen torka en tår från ögon som fortfarande strålar av fröjd över denna underbara frälsningsupplevelse.

— När jag kom till baracken, skrev jag lappar med inbjudan till frälsning och lade på mannarnas sängar. De hånade mig och sa "He

fade han Rut.

Rut kom från troende hem. Föräldrarna var engagerade i brödräfsamlingen, där Rut gick söndagskola. Hon fick alltså redan från barnaår lära sig att älska Jesus.

Missionera och demonstrera

När Rut och William förenat sina livsöden, åkte de ytterligare en gång till USA, där deras två döttrar föddes.

Men efter fem år, 1955, kom de hem igen och köpte ett hus i Brömsebro, där de drev en servering.

De hade ingen andlig gemenskap med någon församling, utan vårdade sitt andliga liv i hemmet.

De led mycket över missförhållandena i samhället och församlingarna, och William började rita stora plakater där han angav bibelns svar på olika problem och företeelser. Och med

dem gick han ut för att missionera, demonstrera och väcka omgivningen.

Han ställde sig utanför den biograf i Karlskrona som började annonsera porrfilmer, med skyltar som talade om Sodom, synd, Guds rättfärdighet och dom. Och utanför statskyrkan stod han med skyltar som undervisade om bibliskt dop och barnbegjutning. Han mötte kompakt motstånd,

Kampglad pensionär berättar:

er kriget kom jag den rätta fronten!

has blown his top!" (Han har blivit tokig)

Broder Håkansson minns med stor tacksamhet den man som genom sin kamratskap fick vinna honom för Gud. Han påpekar att rövaren på korset, utan att han visste det, fått bli många till frälsning; ja, säkert många fler än den störste kampanjmakare i världen och alla världsevangelister. Likaså fick denne man som tog William med till det möte som ledde honom till frälsning, genom sin ädla livsföring vinna honom för Gud — utan att egentligen säga ett ord om frälsning.

Bevittnade ett dop

Vid första båtlägenhet efter krigets slut, åkte William hem till Sverige. Det var 1946. Efter att ha hälsat på släkten, och besökt ett möte på Filadelfia i Karlskrona, där han bevittnade ett dop, åkte han tillbaka till USA. Men i New York gick han resolut till en pingstförsamling och begärde att omedelbart få bli döpt. Han förstod att det inte gick vänta med dopet längre!

Efter ytterligare ett år i staterna åkte William åter hem till Sverige. Och då träf-

Rut och William Håkansson är ett äldre par som genom hela sin utstrålning låter ana att de inte är vilka pensionärer som helst. Enkel, värdig klädsel, i förening med den förnöjsamhet och glädje som märks av blick, uppträdande och ord, gör att man snabbt anar att dessa människor funnit helt andra värden i livet än dem höstens valprogram lyfter fram som väsentliga.

och har många gånger omhändertagits av polisen och fått sitta i timmar i finkan.

Men broder Håkansson är vaken och brinnande i anden. Han fortsätter oförtruet med sina demonstrationer för att informera, och om möjligt väcka någon över de ödesdigra konsekvenserna vi ser i samhället och förstår av Ordet. Det gäller abort, homosexualitet och ekumenik, för att nämna exempel på frågor han tar upp.

Paret Håkanssons tåg ska gå inom en timme, och vi blir tvungna avsluta samtalet. Och hans avskedshälsning blir denna:

— Vårt budskap nu är detsamma som den sista basunens budskap: "Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, och gören eder icke delaktiga i hennes synd!" Vi måste dra ut ifrån alla läger för att vara redo när Jesus kommer.

Så tar vi farväl av ett par av de pensionärer som är bärande kraft i Guds verk, där ålder och fysisk svaghet aldrig är hinder att uträtta storverk. Tack gode Gud för de trofasta, äldre syskonen - bärarlag för väckelse och mission!

...men intervjun höll först på att komma av sig

□ År 1978 gjorde två journalister från Svenska Journalen, Leif Ottenvang och Sune Olofsson, en ganska lång intervju med Arne Imsen om Maranataväckelsen i synnerhet och svensk väckelseproblematik i allmänhet. Resultatet i tidningen blev tyvärr något helt annat än vad intervjun kom att handla om. Ingenting av den djupt rannsakande tonen lyckades de förmedla, vilket nu är lätt att efteråt konstatera genom Midnattsropets här bredvid mer ordgrant återgivna framställning. Tonen blev i stället raljerande och överlägsen, alla nyanser lämnades åsido, och det var ju väldigt synd, eftersom det som sades hade ett klart budskap och en stark udd.

Nu gick inte budskapet fram, vilket milt sagt väl får tillskrivas journalisternas ungdom och en förmodad yrkes- och miljöskada från ett tidigare engagemang i pingströrelsens tidningar Evangelii Härold och Dagen. Det är nödvändigt att påpeka detta för att förstå varför ett så bra material kunde misshandlas så fatalt. Men om man betänker att detta ingår i ett mönster som ständigt upprepat sig, var det ju inte förvånande.

□ Faktiskt insåg Arne Imsen från början vad intervjun skulle användas till. Journalisternas första frågor var nämligen av den arten att de var praktiskt taget omöjliga att besvara, och de avslöjade i all sin aningslöshet en skrämmande okänslighet i andliga frågor. De ville veta om Maranata blivit vad Arne Imsen hoppats...

— Det skrivs ju inte längre lika mycket om Maranata som på 60-talet, menade journalisterna. Utvecklingen fram till idag har ju inte varit någon framgång. Det var ju ett faktum att Maranata tidigare hade tiotusen sympatisörer. Vad har hänt nu?

□ Det höll således på att inte bli någon intervju. Med dessa frågor som utgångspunkt fanns det ju självklart heller inte någon mötespunkt. Att Imsen vägrade svara på sådana frågor, kunde de omöjligen förstå.

— Hur svarar man på frågor om man är nöjd med resultatet, när man är inne i ett andligt skeende? undrade Imsen. Hur testas man en rörelses framgång? Statistik säger ju ingenting. Det här är ju frågor som är helt meningslösa. Jag avskyr ert sätt att bedöma en andlig företeelse och utifrån statistiska termer försöka värdera den. Man kan aldrig uttala sig om Guds verk på det sättet. Det finns i Nya Testamentet inte ett enda ställe där det förekommer statistik. Det heter bara att Herrens ord hade framgång, och vad det reellt innebar är det väldigt svårt att uttala sig om.

— Ja, men berätta om *den* framgången då! uppmanade journalisterna och flinade.

— Nej, svarade Imsen, därför att jag är rädd för att det kommer att bli alldeles för yligt behandlat. När jag hör på ert resonemang fattar jag saken så att ni bara är intresserade av att få fram statistiska uppgifter som bevisar det ena eller andra om Maranata. Ni kommer hit och frågar hur det gått för Maranata, ni som arbetat på en tidning som under alla år bekämpat Maranata. Företsättningarna för oss att kommunicera är därför enormt små. Jag betraktar er som komprometterade och moraliskt ansvariga vad gäller just dessa ting genom ert tidigare engagemang. Jag är äcklad av det faktum att ni är en del av ett etablissemang som ständigt utsatt bröder och systrar, inte bara från vårt sammanhang, för regelrätt personförföljelse. Som kristen kan man väl inte arbeta som ett neutralt objekt och bara skaka ifrån sig det som om det aldrig skulle ha hänt. Ni har t o m i ett sammanhang uttalat er om mig personligen och sagt att jag skulle vara ett själavårdsfall. Vad inger det för respekt?

□ Äldstebrodern Sune Olofsson medgav att han kallat Arne Imsen för ett själavårdsfall, men bagatelliserade det med att förklara att han egentligen reagerat precis som Imsen när det gällde tidningen Dagen. Han hade dock försökt arbeta på ett annat sätt än Imsen. Troskyldigt anförtrödde han Imsen att han lämnat Evangelii Härold därför att det inte gick att arbeta där.

— Det borde du väl vara tacksam för, klämde han till med.

— Vad har jag för anledning att vara glad för det? undrade Arne Imsen. Jag är inte förbitterad på pingströrelsen. Vad jag reagerar emot är *metoderna* som används, inte minst genom den ohyggliga tidningspressen. Jag talar inte om enskilda fall, utan om principen som används i vad jag menar är en ren maktkamp.

□ Sune Olofsson och Leif Ottenvang var djupt kränkta, när de lämnade Arne Imsen efter intervjun. Hans allvarsamma kritik förbigick de nogsamt och valde i stället att endast beskriva den som "en halvtimmes råskäll". De tyckte väl att det var bäst så, men det avslöjade samtidigt den pinsamma nivåskillnaden.

Journalisternas karriärer gick efter intervjun också vidare i samma spår. Sune Olofsson hamnade på Expressen och Leif Ottenvang på KDS' tidning Samhällsgemenskap.

□ Vi har emellertid här glädjen att publicera intervjun som aldrig fick komma till sin rätt i Svenska Journalen. Det starka gensvaret på första delen i förra numret gör att vi bara måste beklaga att vi inte låtit publicera den tidigare.

DEL II

Maranata har genomgått många kriser. År 1972 inträffade en uppmärksammas söndring. Vad skedde?

Under min tid i Stockholm har det uppstått ett flertal grupper som på ett eller annat sätt haft släktskap med oss. En del har valt att kalla sig ny väckelse eller något dityt. 1972 lämnade oss en sådan grupp.

Utåt, tror jag, betydde jag personligen ganska mycket i deras val. Den djupare orsaken är kanske inte så enkel att utveckla. Vi som valde att stanna kvar ville gå andra vägar. Framför allt tyckte vi att det började likna för mycket pingströrelse i val av metoder och vägar. Vi hade inget intresse av att följa dem.

Avgörande för deras ställningstagande var väl storfamiljstanken. När vi flyttade ut till Johannelund 1971 hade vi vissa ideal vi ville förverkliga. Jag vet inte om vi kan kalla det för storfamiljsiden. För oss var det en gemenskapsfråga. Vi som flyttade ditut gjorde det för att försöka förverkliga ett nytesta-

GUSTAF JILLKER

Nfrågar ARNE IMSEN

mentligt gemenskapsideal i en kommunitet, fastän det inte då ännu var verbaliserat så. Då vi började med bibelstudierna i ämnet kom sönndringen.

Det var två människoideal som stötte sig mot varandra. Vi gick emot förborgerligandet, som vi menade att de representerade. Men det som blev sprängladdningen så att de lämnade oss var jag. Delvis var det min teologi, sedan mitt liv. De menade att jag syndat på ett sådant sätt att jag diskvalificerat mig för Guds rike.

De ansåg att vi hade övergivit Maranata. De hade dock ett maranataideal som jag aldrig känt mig besläktat med. De var fixerade i sextioalet och ville ha sextioalet i repetition, vilket jag inte var det minsta intresserad av. Jag förfasade mig i stället över Maranatas upptakt, som jag tyckte var bedrövligh i många faser, och bekämpade detta så långt jag förmådde.

För det första fanns det en tendens till amerikanisering av församlingslivet och

evangelisationen. Det fanns även en överambitiös missionsaktivitet som utplundrade församlingarna. För det tredje fanns det kampanjideal som jag ansåg vara fruktansvärda. Evangelisterna åkte omkring och höll möten, då de samlade massor av människor. Men när många blev frälsta och föddes till liv visade det sig att evangelisterna inte var redo att ta ansvar för deras fostran. Åka omkring och älska i landet hade väl inga problem. Det kan ju varenda människa. Men att ta hand om och fostra livsfrukten tarvade något helt annat.

Där, menar jag, saknade de vilja att arbeta på det lokala planet. Evangelisterna överlämnade de lokala församlingsgrupperna ensamma åt sitt öde samtidigt som de lockade människorna ut ur samfunden med sin förkunnelse. När det inte fanns mer att exploatera, var de de första att själva återvända tillbaka. De svek människorna som dragit ut ur samfunden och motivera-

de inte varför de gick tillbaka.

Det var den tendensen jag märkte hos den här flanken vi hade i församlingen. När jag ser detta i perspektiv, förstår jag ju, att förutsättningarna att kunna arbeta tillsammans inte existerade. Vi skulle aldrig haft Johannelund, Gamla Bro eller platserna ute i landet om den här pingströrelsens snöpta församlingssyn hade fått härska. Den inskränkte sig enbart till en slags sönndagsgemenskap. Man träffades på helgen, hälsade på varandra och tog kanske ett bönemöte i veckan. Jag tror att de upplevde uppbrottet som en befrielse.

Idag har vi emellertid till församlingslivet lagt även andra delar. Vi satsar inte längre på bara ett enda möte i veckan.

På sextioalet samlade vi kanske 4-500 människor i Stockholm till väckelsemöte på sönndagskvällarna. Man sade att det var väldiga saker. Vi som var med vet att det inte var det. När vi hade våra bönemöten och bibel-

studier samlades vanligen 20-30 människor. På sönndagsförmiddagarna kom kanske 110-115 människor. Idag är det många fler som deltar i det kontinuerliga församlingslivet.

Vi har haft den uppfattningen att så fort en församling överstiger 200 personer måste den delas upp. En församling kan inte fungera annars. Med vår fysiska begränsning kan vi inte ha naturlig gemenskap med tusentals individer samtidigt. Församlingsliv förutsätter nämligen närbkontakt. Därför är det nödvändigt att ha mycket små församlingar och grupper.

Låt oss se hur det kan se ut! Den lokala församlingen arbetar i centrum, och omkring sig har den ett antal husförsamlingar, där man samlas i hemmen vid olika tidpunkter på tio eller tjugo personer. Själva församlingen får dock inte bli större än ett par hundra medlemmar. Då måste den dela på sig, för annars blir den en maktfaktor som kan

forts. nästa sida

användas på ett felaktigt sätt. Då uppstår det klassiska problemet, församlingen sjunker i nivå och blir en politisk maktfaktor i en politisk kamp.

Jag har aldrig någon gång tagit speciellt allvarligt på de här söndringarna. Jag tog dem som en naturlig utveckling. Är det så att människor går ut och arbetar konstruktivt för Kristus, så skall man låta dem göra det. Det är mycket bättre att de arbetar konstruktivt utanför gemenskapen än att de åter upp varandra inne i den.

Vi borde arbeta för att i varje kvarter och i varje stadsdel få fungerande församlingar, som inte är apparater med betalda funktionärer. I det ögonblicket sker för att kunna fungera, kommer byråkratin, och problemen inställer sig.

Så du gav din välsignelse till utbrytningen 1972?

Ja, själva uppbrottet tyckte jag var helt på sin plats. Men sedan är det självklart att man aldrig kan bygga upp ett Guds verk på negativa föreställningar. Är man gripen av negativism, kan man aldrig göra något konstruktivt. Jag hade naturligtvis hellre sett att de gått ut och predikat någonting annat än Arne Imsen. Hade de predikat Kristus med lika stor inspiration som de predikat Arne Imsen med indignation, så kanske de hade haft litet mera framgång.

Du kanske har predikat negativt om dem också?

Under alla dessa år vet jag inte att jag vid något tillfälle predikat emot dem. Principerna omkring församlingsbildande har jag tagit upp, men aldrig att jag varit invecklad i någon kamp. När det gäller grupperingarna i Maranata har jag alltid haft den synen, att om jag går ut och hävdar den fria församlingens självständighet, måste jag vara beredd acceptera det, även om det går emot mina idéer på andra

områden eller om det drabbar min egen verksamhet och skaran reduceras.

Är det människor som upplever att de vill bryta upp, så låt dem gå. Skadan sker först när vi gör detta till konfliktorsaker på det personliga planet. Jag har ingen orsak använda mig av blockadspärrar och bannlysningssatser för att det inte passar mina modeller.

Ni har tagit barnen ur skolan för att undervisa dem själva. Hur skiljer sig de här skolorna ifrån andra skolor? Är det mer kristendom och mindre sexualundervisning?

Nej, det handlar om fundamentala olikheter. Det gäller skolmodellen, skolideologin, skolmiljön och målsättningen.

Vad är det då för målsättning ni har?

Ja, vill man se exempel på verkliga fiaskot i vår kulturskrets, skall man studera skolans ideologi. Låt oss bara ställa några enkla frågor!

Vem är det som fostrar barnen? Med vad för slags material fostrar man dem, och vilka medel använder man?

Man kan utan några större förluster avveckla skolan

som institution. Den har ingen funktion, därest den inte fungerar som stöd i föräldrarnas fostrargärning.

Skolan får icke bli en separat utbildnings- eller fostrarinstitution. Den skall fungera tillsammans med föräldrarna och ge stöd åt dem. Det innebär att alla akademiska anspråk på lärarna måste reduceras. Men lärar-kompetensen sitter heller inte i akademiska betyg, utan i personlighetens mognad.

Varje normalbegåvad mor

met. Redan på ett tidigt stadium avgränsar vi oss alltså från livets realiteter. Det är inte så att vi berövar oss möjligheten till stimulans, men det sker på bekostnad av möjligheter till djup.

Men låt oss se vidare vad som händer! När barnet kommit litet längre upp i åldern kommer mödravårdscentralen in i bilden med sjuksköterska och barnläkare som ombud. När skolåldern inträffar, träder nya faddrar in med yrkesmässiga relationer såsom daghemspersonal och lärare. Den stackars modern blir alltmer förtryckt och måste springa mellan institutionerna.

När barnet sedan blir ännu äldre, kommer barnavårdsombudsmannen, och i skolan finns elevorganisationerna som förhandlar för det om skolmiljön. Väl ute ur skolan står fackföreningsombudsmannen redo för att förhandla om hans löner. Och när han skall gifta sig kommer hyresgästföreningen för att förhandla om hans bostad.

Så går det hela livet igenom. Ständigt handlar det om yrkesmässiga relationer. Människor som är födda med händer, fötter och goda hjärnor får aldrig chansen att använda dem! De predestineras till ett improduktivt liv. Utan förlust skulle vi kunna avskaffa alla dessa ombud och använda resurserna till exempelvis utlandshjälp.

Resultatet skulle bara bli gott. Vi skulle få människor som inte är programmerade som datamaskiner. Detta är livsviktigt. Vi möter ju idag redan i skolmiljön tendenserna till drillning genom själva ämnesvalet.

Vad är det för ämnen, menar du?

Jag menar att undervisningen måste baseras mer på etisk fostran än intellektuell drillning. Det viktiga är ju inte att vi lär oss hantera maskiner och apparater.

Vad vi måste lära oss är att leva tillsammans med varandra och det innebär att vi aldrig utelämnar evighetsdimensionen i livet. Det väsentliga är att vi först och främst blir orienterade i evighetsfrågorna, som ju är

är vanligtvis den bästa pedagogen och hon behöver inte hjälp av någon annan för att ge grundläggande undervisning. Men hon måste få chansen att fungera som mor. Vi skall akta oss för att förödmjuka henne för att hon upprätthåller moders- och kvinnorollen i hemmet och äktenskapet. Den emotionella träningen kan ingen bättre sköta än mor själv som bäst känner barnets behov.

Då det gäller den sociala träningen, kommer sedan far med i bilden som en naturlig följd.

Det är oerhört allvarligt om vi skapar ett samhälle med nästan enbart yrkesrelationer. Nu går utvecklingen mot allt större institutionalisering. Barnet föds med hjälp av en barnmorska på en institution, aldrig i hem-

det mänskliga livets grund. Försoningstanken måste ligga i botten för allt. Det gäller inte bara vårt förhållande till Gud, utan i lika stor utsträckning till medmänniskorna.

Därför finns det inga möjligheter att utan vidare acceptera någon korvstoppningsmetod i klassrummet eller någon dekadens i uppträdandet. Samhällskunskap, historia, biologi och kristendom är fyra ämnesområden där vi särskilt måste analysera vilken undervisning vi ger barnen.

Vad hjälper det att skriva på protestlistor mot det vi inte tycker om, eller gå med i meningslösa demonstrationer eller stå med hatten i hand utanför departementschefernas rum och se fromma ut?

Vi måste ta barnen ur skolan, därför att det är inte staten som skall fostra dem. Gud har kallat oss personligen in i fostrargärningen, vilket vi själva bär ensamma ansvar för. Följaktligen måste vi ta konsekvenserna och själva skapa en lämplig skolmiljö. Det finns ingenting som säger att våra barn nödvändigtvis måste utbildas för att kunna gå in i karriären. De måste inte bli advokater eller läkare. I stället måste de lära sig att bygga sitt liv på helt andra värderingar.

Ni är ett samhälle i samhället?

Amen. Vi upplever att församlingen måste bli ett idealsamhälle med sin egen rättsskipning, precis som i bibelns Korint. Varför skulle vi behöva gå till det borgerliga samhället för att kräva assistans? Redan har vi ju ett eget ekonomiskt system, som bl a innebär att ingen enda av oss har lön. Vi lever alltså under samma villkor.

Det finns en väldigt fascinerande tanke här. Våra ungdomar bedriver pepparkaksförsäljning för att finansiera sitt uppehälle. När de kommer ut till människorna, är de inte representanter för någon kyrka. De kommer heller inte som hjälpgivare åt hjälpbehövande. Tvärtom är de själva egentligen de hjälpsökande. "Giv mig att dricka", sade Jesus till kvin-

nan vid Sykars brunn. Vad han gjorde var att själv förvandla sig till hjälpsökande, och hon blev den som erbjöd sig att hjälpa honom.

Det är någonting utav den situationen som de kristna har glömt bort när de kommer med sin verksamhet och skall försöka presentera Jesus Kristus. Oberoendet och styrkan gör att man aldrig ser det sant mänskliga i den kristna verksamheten. Allt som har med rikedom att göra döljer ju det. Den återfinns uteslutande där fattigdomen existerar.

När vi nu kommer ut, gör vi det alltså inte som professionella ombud för religionen utan som vardagsmänniskor för att sälja pepparkakor i hemmen. Så fort man möts finns det omedelbart en öppning, man försöker sälja en pepparkaksburk och så är samtalet igång. När man går därifrån har man lämnat ifrån sig en tidning, Midnattsropet. Det vi

nu är de så garvade att till och med satan skäms för dem.

Nu talar du emot dem som lämnat er.

Definitivt inte, jag menar den kristenhet som har hört evangelium så många tiotusentals gånger att den blivit religiöst impotent. De lider inte, de plågas inte, utan de går tillbaka till samma kyrka, oförändrade, vecka efter vecka. De hör allt bättre sång, allt bättre musik och allt bättre predikanter; de får allt vackrare kyrkor, allt mera pengar och blir allt mera bortskämda och livsfientliga.

Slå sönder de här verksamhetsmodellerna! Som institution kan kyrkan begravas utan förlust. De enda som kommer att beröras är de som är beroende av den för sitt dagliga bröds skull, men de får väl försöka skaffa sig andra sysselsättningar.

gör är att så ut evangelium i kretsar som är helt obearbetade av evangelium.

Därför svarar jag så här på frågor om framgång nu eller förr: Idag har vi, Gud vare lov, sprängt cirklarna och putsar inte längre på alla gamla religiösa rävar som funnits under talarstolen i 10–15 år. De har gått ifrån kyrka till kyrka och tagit det bästa från varje ställe, och

Meningen är ju att vi måste ut ur våra fastlåsta modeller så att vi kan nå människorna på gatan. Trots att vi har fler gudstjänster än någonsin och dessutom tillgång till massmedia, står de flesta människor ganska opåverkade av evangelium.

Ur det perspektivet ter sig också de här karismatiska bönegrupperna ganska ointressanta. Det kan inte vara

Guds vilja att vi skall sitta i små grupper och odla njutningskristendom när Gud har kallat oss till kamp. Låt oss betona kampmomentet så till den milda grad att vi slår sönder alla möjligheter för människorna att komma in i en förljugen värld med hela det här professionella religiösa artisteriet!

Men tror du inte att du tar en stor risk här genom ditt agerande att bli betraktad som extrem?

Jag har inte blivit extrem. Däremot har jag isolerat mig och gjort detta till en princip. Jag anser att den enda möjlighet som finns att bevara sin personlighet och integritet är att isolera sig. Tror man på sitt budskap måste man isolera sig. Därför har jag undvikit att bli invecklad i kyrkopolitiska strider. Jag vill inte vara med i maktkampen inom eller utanför pingströrelsen eller mellan kyrkorna i den ekuumeniska och karismatiska väckelserörelsen. Jag har ställt mig på åskådarplats. Jag menar att vi har en annan historisk uppgift och den vill jag satsa på. Om detta är populärt eller inte, det spekulerar jag inte i.

Jag hade icke kunnat ta upp strid med pingströrelsen om jag hade stått i någon slags tacksamhetskuld till den eller om jag inlåtit mig i någon slags vänskapskorruption genom att hålla kontakt med personer som skulle kunnat påverka mina åsikter.

I pingströrelsen har man ju ordnat specialister för att behandla människor som man vill neutralisera. I första momentet blir han en stjärna. Då skjuts han upp för att när han kommer på lämpliga höjder skjutas ner. Jag har på nära håll sett hur dessa människor behandlats. Jag vet att ingen av dem har återfått sitt människovärde efteråt.

Men du blev inte knäckt fast du utsatts för liknande behandling?

Det beror på att jag isolerat mig. Men jag var naturligtvis samtidigt ute och slogs. Jag tackar Gud för stridens heta låga, för jag kan inte tänka

forts. sid. 10

HIMMELRIKETS POLITIK

forts. fr. sid. 4

das själarna för det eviga hemmet undan förtappelsens djupa nöd och mörker.

För att det skall ske, måste det bli ett hundra procentigt engagemang. Och var någonstans? Jo, först och främst i bönen. Församlingen måste leva och verka i en atmosfär, som är präglad av målmedvetet böneliv, och där måste de andliga ledarna gå i täten. Orsaken till detta fäktande efter politisk makt är att man förlorat den andliga slagkraften. Evighetsperspektivet har gått förlorat. De närvarande intressena har dödat visionen, den himmelska synen har förbleknat.

Det faktum att Jesus kommer snart, säger mig att det icke är någon tid över för Herrens vittnen att engagera sig i inomvärldslig reformverksamhet. Det finns värden, dyrbara värden som måste räddas *nu* om de skall kunna räddas. Det är ännu tid att bärga skörden in. Var och en som bär det kristna namnet; predikanter och andra, kallas in i denna uppgift att bli väckelsens bärare.

Då det gäller de politiska partierna vill jag framhålla som min absoluta övertygelse, att det icke finns något *kristet* parti. Samtliga bär vilddjurets bild, och det är därför de med så stor tillfredsställelse går hand i hand med den avfälliga kristenheten. I verkligheten avskyr dess representanter den törnkrönte Konungen och hatar Hans kors, som är symbol av smärta och skam, människosläktets synd, skuld, liderlighet, sjukdom och förbannelse.

Om det nu finns troende män och kvinnor, som menar sig vara kallade att ägna sig åt politiken, så må de göra det. Men jag tror inte att församlingen skall låta sig ledas in i sådan verksamhet, och jag tror icke, att predikstolarna skall utnyttjas till politisk agitation.

Jag var med i ett politiskt möte som en religiös-politisk bastard, bestående av troende och icke troende, av kyrkliga och frikyrkliga, biskopar och pingstpredikanter — hade anordnat. Det hela var mycket sorgligt. Fyra kända religiösa politiker från olika partier sökte påverka åhörarna till politisk aktivitet.

Gud har förvisso icke kallat oss att syssla med sådant.

Församlingen behöver inte hämta sin makt från de politiska sammanslutningarna. Församlingen behöver inga stimulerande injektioner från religiösa—politiska kvacksalvare för att kunna fylla sin uppgift som sanningens grundfäste och stödjepelare. Hon är i sig själv en maktfaktor med oöverskådlig räckvidd om hon lever i ett normalt trohetsförhållande till sin Frälsare och Herre. Och hon kommer att bli ett ljus på berget som icke kan döljas, utan lotsar evighetsvandrarerna hem till Gud.

Gud har kallat oss att vara väckelsens bärare. Prisat vare hans namn! Och han vill ge oss ett väckelsens budskap, som inte bara *reformerar*, men som *revolutionerar* individen; icke bara *förbättrar*, men *förvandlar* människors liv till likhet med släktets störste son.

De kristnas engagemang i politiken, är ett försök att skapa opinion för kristen livssyn, och detta tror man skall kunna ske med både kristna och icke kristna, ideella och politiska krafter. Den som ger sig in på sådana experiment, har väl i verkligheten givit sitt erkännande till *den kristna församlingens totala sammanbrott* och skrivit under väckelsens dödsattest.

Men, älskade vänner, jag är helt övertygad om att vi i slutskedet av denna tidsålder skall få vara med i en mäktig folkrörelse, en väldig folkrörelse mot Golgata, och den rörelsen kommer att sätta spår efter sig över hela linjen, i alla samhällsskikt och kategorier. En folkrörelse mot Golgata, som väcker till liv och frigör de dolda reserverna.

Paulus ger i 2 Kor 11 en mycket skakande karaktäristik av vad som sker med en församling då den uppriktiga troheten mot Kristus går förlorad. I den andra versen heter det: "Jag nitälskar för eder, som Gud nitälskar. Och jag har trolovat eder med Kristus och ingen annan för att kunna ställa fram inför honom en ren jungfru. Men jag fruktar, att såsom ormen i sin illfundighet bedrog Eva, så skola till äventyrs också edra sinnen fördärvas och dragas ifrån den uppriktiga troheten mot Kristus. Om någon kommer och predikar en annan Jesus än den vi hava predikat, eller om I undfån en annan slags ande än det I förut haven undfått, eller ett annat slags evangelium, än det I förut haven mottagit, då fördragen I ju sådant alltför väl."

En *annan* Jesus, en *annan* ande och ett *annat* slags evan-

HEMLIGHETEN...

forts. fr. sid. 15

Och haven fördrag med varandra och förlåten varandra, om någon har något att förebrå en annan. Såsom Herren har förlåtit eder, så skolen ock I förlåta.

Men över allt detta skolen i kläda eder kärleken, ty den är fullkomlighetens sammanhållande band. Och låten Kristi frid regera i edra hjärtan; ty till att äga den ären I ock kallade såsom lemmar i en och samma kropp. Och varen tacksamma.

Det gäller att alltid tacka och vara tacksam.

Låten Kristi ord rikligen bo ibland eder; undervisen

och förmanen varandra i all vishet.

Det praktiska livet

Det här handlar om den dagliga kontakten i det praktiska livet. Det är inte bara på möten man står och förmanar varandra och sjunger psalmer, utan det handlar om en daglig samvaro. Förutsättningen för att kunna ta emot förmaningar är att man är ödmjuk. Både den som förmanar och får förmaningar måste vara ödmjuk för att kunna handla på rätt sätt.

Undervisen och förmanen varandra i all vishet, med psalmer och lovsånger och andliga visor, och sjungen med tacksägelse till Guds ära i edra hjärtan.

Det är inte bara på möten jag ska sjunga i mitt hjärta,

utan hela dagen. När jag står i disken, sitter på kontoret, bäddar sängar eller vad det än må vara.

Ber vi uppriktigt till Gud om att få mera, så får vi en övernaturlig hjälp igenom allt som är jobbigt. *Och allt, vadhelst I företagen eder i ord eller gärning, gören det allt i Herren Jesu namn, och tacken Gud, Fadern, genom honom.*

Sedan fortsätter kapitlet med en beskrivning av hur alla ska förhålla sig till varandra. Hustrurna ska underordna sig männen och männen älska sina hustrur. Barnen ska vara sina föräldrar lydiga och fäderna inte reta sina barn, och tjänarna ska lyda sina jordiska herarer, *icke med ögontjänst, av begär att behaga människor, utan av uppriktigt hjärta, i Herrens fruktan.*

Det är en bön i mitt hjärta att jag och alla mina syskon med mig får mer av detta. Att vi har en längtan efter mer. Vi måste ju kunna göra mycket mer än vad människorna i världen förmår, för vi har ju helt andra resurser, tillgångar och källor att ösa ur.

Vi får styrka och kraft ifrån vår Fader i himmelen, och det gäller bara att vara i rätt ställning inför honom, och ödmjukt utbedja sig hjälp och söka hans ledning.

Detta är hemligheten till att kunna gå vidare. Då ser människorna som står utanför vad vi representerar, och vi blir ett vittnesbörd för dem. De ser att vi klarar av olika ting. Vad beror det på? Jo det beror på att vår styrka kommer från Herren!

gelium än det som var från början. Dessa aposteln's ord tecknar i sin klarhet och realism dagens verkliga läge. Avvikelsen från det ursprungliga är så stor, så det är nästan omöjligt att upptäcka något andligt släktskap mellan det som har varit och det som är.

I det omtalade mötet meddelades att mötesbesökarna kunde bli medlemmar i partiet om de erlade inträdesavgiften. Sedan inbjöds dessa av blinda ledare vilseförda människor till politiskt grupparbete. Här möter vi verkligt farliga attacker mot Guds församling. *Detta är splittringsförsök, om något kan kallas för det!* Vad blir resultatet? Jo, den som låter sig luras av sådana locktoner är förlorad för den andliga verksamheten. Det blir knappt om tid för väckelsemöten och ingen tid över för bönemöten.

Folket är ju redan så hårt engagerat i olika söndrande verksamhetsgrenar, så det är svårt att samla det till de mest betydelsefulla sammankomsterna: väckelse- och bönemötena. Hur skall då plats kunna beredas för något så intetsägnande som politisk verksamhet med kristet förtecken? I verkligheten stjälar sådan splittringsverksamhet medel, tid och krafter från Guds verk och hindrar och hämmar evangelisk mission och evangelisation.

Partipolitiken är förvisso icke platsen för brinnande kristna, som vill verka Herrens verk medan dagen varar. Om dessa krafter kanaliseras in på evangelisk bana så Anden fick utträtta sitt underbara verk, då vore läget annorlunda. Men då kan jag försäkra att det skulle ta ett snöpligt slut med samarbetet både till *höger* och till *vänster*. Nog är det bättre att bära Jesu smälek utanför lägret och äga hans välbehag över liv och gärning. Det är förvisso till större nytta för Guds verk att vara med och sjunga hans lov för hans underbara frälsning, och tjäna honom efter den mönsterbild han själv givit oss i sitt eget ord, än att ge sitt stöd åt verklighetsfrämmande tankebyggnader, som är en stor bluff och en i Bibeln och i historien ofta uppdykande förfalskning av Jesu Kristi religion.

Paulus säger i Rom 16:17-18: "Men jag förmanar eder, mina bröder, att hava akt på dem som vållar tvedräkt och kunna bliva eder till fall, i strid med den lära som I haven inhämtat. Dragen eder ifrån dem. Ty sådana tjänar icke vår Herre Kristus, utan sin egen buk. Och genom sina blida ord och sitt fagra tal bedraga de oskyldiga människors hjärtan."

Det sociala evangelium, som numera förkunnas får i läng-

den ödesdiga konsekvenser för församlingens utveckling. Nu skall du få höra, vad resultatet blir. Paulus avslöjar det för oss i det förut citerade kapitlets elfte vers: "I fördragen ju om man trålbinder eder, om man utsuger eder, om man fångar eder, om man förhäver sig över eder, om man slår eder i ansiktet."

Så blir det i den församling som låter sig omdanas av detta förfalskade evangelium och denna världens ande. *De gudomliga kännetecknen går förlorade*. Det märks så väl i atmosfären. Lovprisningen, hänförelsen, glädjen, profetian, tungotatet och uttydningen och den andliga slagkraften tynar bort. Korset berövas sin kraft och måste ersättas med mänskliga förmågor.

Skall församlingen få tillbaka de värden som gått förlorade, måste det till *en andra födelse*. Men det är tänkbart, att en hel del saker måste ut ur gemenskapen först. Då kommer ett nytt folk. Det är blinda, halta och lama, halleluja! Det är samhällets olyckliga och misslottade som kommer, och Jesus gör under med dem. Politiken måste överges. I stället bör de andliga ledarna samla sitt folk till bön på övre salen och mottaga kraft från höjden för den andliga striden. Ära vare Jesus! Låt dem som vill engagera sig i politiken få göra det och gå den vägen. Men församlingen skall stå helt fri från sådana engagemang. Församlingen är i den lyckliga ställning att hon på intet vis behöver underkasta sig trälomsök, som denna världens makter och krafter vill lägga på henne.

I Gal 1:6-8 säger Paulus: "Det förundrar mig, att I så hastigt avfallen från honom, som har kallat eder till att vara i Kristi nåd, och vänden eder till ett nytt evangelium. Likväl är detta icke något annat "evangelium". Det är allenast så, att några finnas, som vålla förvirring bland eder och vilja förvända Kristi evangelium."

Det är en stor förmån att få predika nådens evangelium, bedja för sjuka, och praktisera Jesu lära och se att han verkar genom sina vittnen. Detta är himmelrikets politik. Parti-programmet finns i Luk 4, där det heter: "Herrens Ande är över mig, han har smört mig, ty han har sänt mig till att förkunna glädjens budskap för de fattiga, till att predika frihet för de fångna och syn för de blinda, ja, till att ge de förtryckta frihet och till att predika ett nådens år ifrån Herren."

DET SANNA...

forts. fr. sid. 3

Många vänder på bibeln's ord. "Ta emot Jesus!" säger man, som om han står på en plattform och väntar, vare sig du tar emot honom eller inte. Frälsningen måste ske på grundval att *Gud* tar emot *dig* för Jesu skull.

Komma tom till Jesus

Gud vill att du skall komma till honom tom, som en syndare som behöver hans liv och rättfärdighet. Jesus säger: "Den som kommer till mig, honom skall jag sannerligen inte kasta ut."

När han ger dig sitt liv, kommer han aldrig att överge dig. När du är i Jesus Kristus, så har du evigt liv. Du arbetar inte på det, och

du får det inte genom att vara en bra människa. Bibeln säger att vi blivit omvända från mörkets makter och införsatta i Guds älskade sons rike.

Har du blivit flyttad in i Guds älskade Sons rike? Om du säger att du är en ganska bra människa, har du sannerligen inte blivit förvandlad.

— Jag blev "döpt" som barn! — Du är sannerligen inte förvandlad.

— Jag ger till de fattiga. — Du har inte blivit förvandlad.

— Jag var scoutledare. — Du är inte förvandlad.

Enda sättet att bli förvandlad på, är *genom tro*.

Ett med Jesus

När du sätter din förtröstan på Gud och vad han gjort för dig, införsätter han dig i Je-

sus Kristus och inplanterar hans liv i dig. Så blir du ett med Jesus Kristus.

Det finns bara ett sätt att komma till himlen på. Människor talar mycket om Guds kärlek som en humanistisk, slibbig kärlek. Men Guds kärlek har att göra med skam, förnedring, smädelse, kindpustande och gisselslag. Alla smutsiga, ruttna och fula synder som du och jag någonsin begått, är kastade på den enda syndfria person som någonsin levat eller kommer att leva. Han utgav sitt liv för dig och mig.

Om det han gjorde inte är tillräckligt för att få oss till himlen, är vi alla predestinerade för helvetet. Men Guds Ord är sant. Och han som talade så att *ur ingenting* skapades *någonting* — han bor i oss!

Söken HERREN, medan han låter sig finnas; åkallen honom, medan han är nära. Den ogudaktige övergive sin väg och den orättfärdige sina tankar och vände om till HERREN, så skall han förbarma sig över honom, och till vår Gud, ty han skall be-skära mycket förlåtelse.

Se, mina tankar äro icke edra tankar, och edra vägar äro icke mina vägar, säger HERREN. Nej, så mycket som himmelen är högre än jorden, så mycket äro ock mina vägar högre än edra vägar, och mina tankar högre än edra tankar.

JESAJA 55: 6-9

FRIKÄND VID GUDS DOMSTOL!

Predikan av GUNNO ANDERSSON

I alla tider har människan brottats med frågor om synd, skuld och dom. De många religionerna i världen agnar sin tro till att att nå frälsning genom Guds nåd. En friskänd från syndens de teologiska skolorna har försoning. Denna predikan ger vägledning i just dessa frågor som för varje människa är de viktigaste för tid och evighet.

forts. fr. sid. 7

sätt. Vi måste få information från Guds Ord om det som verkligen hänt: *Ty den som är död, han är friad ifrån synden.* (Rom. 6:7).

Det betyder att när satan kommer med sin anklagelse, så finns ingen att anklaga, eftersom den åtalade är död! Den som är död, han är friad ifrån synden. Vi vet att Adam har dött. Han blev korsfäst med Kristus. Åklagaren måste lägga ner åtalet.

Vidare läser vi: *Så mån ock I hålla före att I ären döda ifrån synden och leven för Gud, i Kristus Jesus.* (Rom. 6:11).

Ska man gå och känna efter om man är död? Observera: *I ären döda från synden och leven för Gud.*

Det var inte bara en ensidig handling; en negativ demonstration i korsfästelsen. Utan den följdes av en begravningsakt och en uppståndelseakt. Vi är uppståndna med honom för att vandra i ett nytt väsende — vi har en ny natur, och där råder livet.

När vi vet att vi är döda, låter vi inte satan lura oss att vara aktiva i den meningen att vi ställer våra lemmar till orättfärdighetsvapen, i syndens tjänst. Utan då ställer vi vår kropp i Guds tjänst att vara rättfärdighetsvapen.

Det heter: *Ty synden skall icke råda över eder, eftersom I icke stå under lagen, utan under nåden.* (Rom. 6:14).

Det betyder att om vi är under lagen, då har synden möjlighet att råda över oss. Det måste vara synnerligen angeläget att få veta vad det handlar om. För det gäller inte bara frihet ifrån synden. Friheten från synden har sin förutsättning i att Jesus har borttagit den; försonat syndaren med Gud.

Att Gud har borttagit synden innebär inte att synden är borta. Men den fällande domen över syndaren är borttagen.

Vi är frigjorda från synden, och behöver inte längre vara slavar under den. Det har kommit in en kraft som har neutraliserat, ja eliminerat syndens makt i våra liv.

Synden har alltså inte försvunnit. Att Gud har borttagit synden, betyder inte att han pulveriserat och kastat bort den. Synden finns fortfarande närvarande som en mäktig kraft. Paulus skriver: *Synden skall icke råda över eder.* Den finns alltså närvarande, men den skall icke råda över oss, om vi är under nåden. Men om vi kommer in under lagen, då har synden

möjlighet att härska över oss.

Vad innebär nåd? Jo, det betyder att jag inte gör någonting för Gud. Lag däremot innebär att jag försöker göra något för Gud. *Den som gör efter dessa mina stadgar skall leva genom dem.* Men nåd är utan förskyllan. Utan att ha förtjänat det, upplever vi att Gud förklarar rättfärdig, och han gör oss rättfärdiga om vi låter det bero på tro på Jesus Kristus.

Nåd bygger inte på någon medverkan från vår sida. Gud *förklarar* rättfärdig. Vi kan inte göra någonting för att bli rättfärdiga. Hjälper det att bedja tre gånger om dagen? Fasta en gång i veckan? Vi kan inte bli rättfärdiggjorda på religiösa mönster. Den som låter det bero på tro på Jesus Kristus, den gör han rättfärdig.

Men vi är inte utan risker. Synden kan fortfarande börja härska över oss, om vi inte lever kvar under nåden. *Då vi nu ha blivit rättfärdiggjorda av tro, hava vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus — genom vilken vi ock hava fått tillträde till den nåd vari vi nu stå.* (Rom. 5:1-2).

Tydligt kan man dock komma utanför nådens territorium. Det har inte göra med om vi är i Adam eller i Kristus. Vi är i Kristus. Men i Kristus finns två områden: Vi kan vara under *nåden* eller under *lagen*.

Genom att handla på ett felaktigt sätt — jag kanske blir vilseledd, frestad eller förförd, kan jag komma under lagen. I den stund jag börjar göra något för att blidka Gud, har synden sin möjlighet.

Paulus talar i romarbrevets sjunde kapitel om vår frihet ifrån lagen. Lag är det absolut rättfärdiga och rättvisa krav som Gud ställer på människan. Och det är helt fantastiskt hur Gud handlar. Hade han tagit bort något tvivelaktigt, då skulle vi kunna gå omkring och inbilla oss att vi själva klarar av det. Men i och med att Gud befriar från lagen som är helig, andlig och god, faller ingen skugga över lagen. Man kan annars misstänka att lagen är orsak till att vi syndar.

Paulus ställer frågan: *Vad skola vi då säga? Är lagen synd?* Och vidare: *Har då verkligen det som är gott blivit mig till död?* Och han svarar nej på båda frågorna. Gud ställer fram det absolut bästa som finns, lagen, men den förmår inte göra oss rättfärdiga. Men just därigenom att vi är behäftade med svaghet, fyller la-

gen en gudomlig uppgift.

Paulus skriver: *Vad som kommer genom lagen är kännedom om synden. Och: Men synden skulle jag icke ha lärt känna, om icke genom lagen; ty jag hade icke vetat av begärelsen, om icke lagen hade sagt: "Du skall icke hava begärelse". Men då nu synden fick tillfälle, uppväckte den genom budordet allt slags begärelse i mig. Ty utan lag är synden död.* (Rom. 7:7-8).

Finns ingen lag, så kan jag aldrig dömas. Så var det från Adam fram till dess att lagen blev given. Det fanns ingen lag som kunde säga att vi var syndare. Men ändå upplever vi och ser att döden hade herravälde. Vi förstår att därigenom att synden hade herravälde, så fanns den där. För synden är en förutsättning för att döden ska kunna ha någon makt.

Paulus skriver så här: *Men lagen har därjämte kommit in, för att fallet skulle bli så mycket större.* Man kan alltså säga att synden får liv genom lagen. Då blir vi uppmärksammade på att det inte är lagens fel. Den är ju helig, god, rättfärdig och andlig. Men jag är såld till träl under synden. Där finns problemet. Vad lagen åstadkommer, är alltså kännedom om synden.

Israels barn gick torrskodda genom Röd Havet då de lämnade Egypten. De befriades ifrån Egyptens territorium, lämnade trälomhuset. Men de fick vara med om en liknande erfarenhet fyrtio år senare när de skulle in i löfteslandet. De fick gå genom Jordan. Då handlade det inte om att fysiskt lämna Egypten bakom sig, utan att lämna det Egypten som fanns i deras inre.

Lagens uppgift är motsvarande. Den uppenbarar vad som finns i vårt inre. Vi vet att vår gamla människa har blivit korsfäst. Vi har frihet ifrån synden genom Jesu död. Men det som bor i vårt inre måste avslöjas.

Paulus beskriver: *Jag levde en gång utan lag; men när budordet kom, fick synden liv, och jag hemföll åt döden.* (Rom. 7:9)

Den erfarenheten gör alla människor. Vare sig det skrivna budordet eller samvetet talar inom människan, så märker hon att synden får liv.

Då uppenbaras det att hon är syndare. Den erfarenheten gör människor på väldigt olika sätt. Det beror på när de får medvetenhet och kunskap. Ungdomar kommer upp i tonåren börjar kunna skilja på vad som är rätt och fel. Då kommer den ena händelsen efter den andra. Samvetet talar om när man gör fel. Och man föds in under världens herravälde.

Därför är det absolut nödvändigt att födas på nytt som Jesus sa. Ovanifrån.

Du kan vara en människa som har en oerhörd sanningslidelse och rättspatos. Men det räcker inte för Jesus. Du måste bli född på nytt. Du kan värna om allt gott som finns, men det räcker inte inför Guds ögon. Det är bra i och för sig. Men

det räcker inte när det gäller att bli rättfärdiggjord. Du måste komma till insikt om att du är en syndare.

Vad är det som leder fram till denna erfarenhet? Bokstaven dödar. Därför kan man inte ta bort lagens krav på människan. För tar man bort kravet, då försvinner synden. Utan lag är synden död. Därför är man i vår tid angelägen om att plocka bort budorden, för att få bort syndbegreppet. Har man ingen synd, behöver man ingen förlåtelse. Alltså, behöver inte Jesus. Men det finns ett absolut krav ifrån Guds sida.

När vi möter budordet, dödas vi för att sedan kunna göras levande. Men det är en fruktansvärd kamp. Paulus säger: *Jag kan icke fatta att jag handlar såsom jag gör; jag gör ju icke vad jag vill, men vad jag hatar, det gör jag.*

Vad du har av intelligens eller moraliska kvalifikationer räcker inte till i något avseende. Det finns krafter inom varje människa som är i fiendskap mot Gud: *Köttets sinne är nämligen fiendskap mot Gud, eftersom det icke är Guds lag underdånigt, ej heller kan vara det.*

Det finns opposition inom varje mänskliga mot Gud. Vi tror att vi ska kunna klara av det där med religiösa övningar. Vilket hyckleri! Med fasta eller bön eller goda gärningar försöker vi eliminera den onda kraften. Men det finns bara en väg: Ty livets andes lag har i Kristus Jesus gjort mig fri ifrån syndens och dödens lag. Det är enda vägen. Total underkastelse i Kristus Jesus.

Paulus säger vidare: *Ty det som lagen icke kunde åstadkomma, i det den var försvagad genom köttet, det gjorde Gud.* Lagen kunde inte ge liv och göra rättfärdig, eftersom den var försvagad genom köttet. Köttet står som bild på den kraft som är verksam i oss. Den kraften försvagar, ja, utesluter lagen som frälsningsväg. Köttet övervinna lagen, och därför kan jag inte med egna resurser bekämpa köttet. Jag kanske kan tukta det och anpassa mig. Jag kan kultivera och civilisera köttet. Men det är inte dött för det.

Hur dödas köttet? Jo, genom anden. Inte genom fromma gärningar: *Vi hava icke någon förpliktelse mot köttet, så att vi skola leva efter köttet. Ty om I leven efter köttet så skolen I dö; men om I genom ande dödens kroppens gärningar, så skolen I leva.*

Tänk att Gud har lagt frälsningen så att han har uteslutit alla våra aktiviteter och resurser som medel att kunna komma fram till rättfärdighet och bli helgade.

Paulus säger vidare: *Ty lagen har fått sin ände i Kristus, till rättfärdighet för var och en som tror.* (Rom. 10:4) Det finns bara en väg. Det är genom Jesus Kristus. Genom tro på honom kan vi uppleva frälsning. Genom Jesus får vi uppleva frihet ifrån syn-

den. Genom Jesus Kristus får vi uppleva frihet ifrån lagen. Genom lagen har vi blivit dödade från lagen för att tillhöra en annan, nämligen Jesus. Men vi stannar inte där, utan vi kommer in i detta underbara: *Så finnes nu ingen fördömelse för dem som äro i Kristus Jesus.* Varför? Jo, därför att det finns en kraft, en makt som nu bor i min personlighet, i mitt hjärta och som är starkare än både syndens och dödens närvarande kraft. De finns fortfarande närvarande, men de neutraliseras genom livets andes lag. Det är ingenting statiskt och oföränderligt, utan det är här vi upplever kampen emellan kött och ande. Det är inte fråga om frälsning eller fördömelse, om att vara i Adam eller Kristus, utan det är en utveckling. Spänningsfältet finns inom oss. Kristus ska ta gestalt i oss, och det sker genom anden.

Genom ande kan alltså våra dödliga kroppar göras levande. Våra kroppar dög förut inte ens till att tjäna Gud. En syndakropp kan inte göra tjänst inför Gud, ty den är oren. Men nu heter det: *Och om dens Ande, som uppväckte Jesus från de döda, bor i eder, så skall han som uppväckte Kristus Jesus från de döda göra också edra dödliga kroppar levande, genom sin Ande, som bor i eder.* (Rom. 8:11).

Så fantastiskt underbart! Vår kroppshydda, som är så belastad av olika brister inför Guds lag och sinne, kan bli ett kärl till hedersamt bruk! Och det heter vidare: *Och dem som han har förut bestämt, dem kallar han ock, och dem som han har kallat, dem rättfärdiggör han ock, och dem som han har rättfärdiggjort, dem förhärliagar han ock.* (Rom. 8:30).

Kampen mellan kött och ande ska förbytas i det att vi inte längre upplever bara delvis andens kontroll över vår ande, själ och kropp, utan det kommer en stund då vi blir förvandlade. Vi ska få en ny kropp, där inte synden och dödens bor. Vi får en ny kropp, en härlighetskropp. Och där finns det inga motsättningar, utan det är precis som när Jesus steg upp ifrån graven.

Vi behöver inte längre öppna några dörrar; vi kan gå rakt igenom väggarna. Vi behöver inte äta eller sova, och orkar arbeta hur mycket som helst. Vi blir inga vålnader som flyger omkring, utan förhärligade människor. Jesus är ju en människa som sitter på Faderns högra sida. Och han kan sitta där på grund av att han är förhärligad. Därför kommer också vi att passa in i himmelen. Vi blir förhärligade.

När vi är medvetna om detta, förstår vi att vi inte behöver frukta om satan kommer. Vi kan övervinna. Gud ger oss inte prövningar som vi inte klarar av. Han har varit människa och han har lidit och blivit frestad som vi. Han är en barmhärtig överstepräst som beder för oss. Han kan hjälpa dem som frestas, eftersom han själv har varit i samma situation. Och därför låter han oss inte komma i prövningar som vi inte klarar av, ty det finns kraft.

När vi kommer in under lagen ställs vi i svåra situationer, och faller. Då finns det kraft till att övervinna i varje situation. Vad ska jag då göra med synden? Nåden och anden tar han om den.

Vi har för litet förtroende för Guds nåd och Guds ande, och därför vill vi hjälpa till. Vi tror att vi hamnar i laglöshet om vi kommer under nåden. Men Guds nåd fostrar. Guds nåd tar itu med de nedbrytande krafterna som finns inom oss. Vi har under årtusenden bevisat att vi inte klarar av dem. Men ge Guds nåd en chans! Vi måste ställa oss till förfogande, och tillåta Gud ta hand om oss.

Han gör inte hela operationen på en gång. Då skulle vi dö av smärta. Men han vill att vi ska leva. Därför tar han en bit i taget. Hur går det till? Jo, genom ordet och anden uppenbarar han någonting i oss. Och så överlämnar han åt oss att besluta.

Då börjar hjulen snurra. Det här ska vi ta itu med! Men, käre vän, koppla av! Säg: Käre Gud, nu får du ta hand om det här. Jag klarar inte av det. Kanske om jag hade mera moralisk kraft och kunde vara mer indignerad över synden så skulle jag lyckas. Men jag kan inte. Nej, och Gud har inte sagt att vi ska göra det heller. Vi har inga förpliktelser mot köttet.

Å, så skönt! Vi har däremot möjlighet att ställa oss till Guds förfogande. Då kan han utföra ett verk som vi inte ens kan drömma om. Han gör oss rättfärdiga. Och vad är målet? Det är att vi blir lika honom.

Han vill att vi ska växa upp till andlig mognad; komma fram till enheten i tron och kunskapen om Guds son. I stånd att rymma hans fullhet. Vilken fantastisk plan Gud har för dig och mig! Ära vare hans underbara namn! Amen.

Kom ihåg
PILGRIMSSKOLAN
med förböner och offer!
Pg 44 10 05-6

Kultur i gungning

Inom de homosexuellas och de ensamstående gemenskaper håller spridningen av immunbristsjukdomen AIDS på att framkalla en kulturkatastrof, säger den italienske sociologiprofessorn *Francesco Alberoni* på kultursidan i Expressen.

Religiösa omvändelser och självmord kommer att bli vanliga. De protestantiska och katolska fundamentalisterna har gyllene år framför sig, spår *Alberoni*.

Vad AIDS håller på att åstadkomma, är en total brytning av den genomgripande utveckling som under de två senaste decennierna pågått mot fullständig sexuell frigörelse. Tydligaste uttryck för den utvecklingen är den homosexuella gayrörelsen och ökningen av antalet ensamstående singel-människor. Kraften i dessa båda

rörelser har varit så stark, att en helt ny samhällelig livsform tagit gestalt med egna normer och värderingar, en egen identitet och egna gemenskaper. Människor önskar leva ensamma utan någon fast förbindelse.

Så kom AIDS som en blix, en sjukdom som alstrades i den påbudna promiskuiteten, och omvandlade det som var kärnan i frigörelsen till en dödlig fara. Varje trosbroder blev en dödsfiende.

Man kan vänta sig en våldsam effekt av AIDS på hela det amerikanska samhället och dess kultur, säger *Alberoni*, och bekräftar därmed i moderna termer bibelska varningar om att naturen själv slår tillbaka mot människans överträdelser av gudomliga ordningar.

Må vi bara lära oss av detta! □□□

Okända barn

En efterlysning av okända föräldrar i en annons har upprört människor.

Samtidigt påstås det, att idag saknar vartannat barn i Stockholm kännedom om sin fader. Det är på modern som barnets hela exi-

stens vilar. Barnen känner inte sina fäder, och männen känner inte sina barn.

Är det dessa män manne, som nu lagstiftar mot barnaga och hemundervisning?

□□□

Antidiskrimineringslagen

Antidiskrimineringslagen mot homosexuella har aktualiserats ånyo.

— Det förefaller som det idag inte behövs en särskild antidiskrimineringslag, säger *Anders Lönnberg* på socialdepartementet till TT. Socialstyrelsen som

nu avlämnat sitt remissvar på homosexutredningen, reserverar sig också mot en särskild lag. Lärare som har betänkligheter skall inte heller behöva undervisa mot sin övertygelse, anser man. □□□

Egen skola

Livets Ord i Uppsala tänker starta egen skola för lågstadieskolan. Om det blir avslag på ansökan om skola, tänker man söka tillstånd att undervisa barnen hemma.

Skoldirektören *Karl-Erik Fahlgren* säger dock till tidningarna att de måste lova följa läroplanen, för annars kan man ingripa och stänga skolan. □□□

Inga mer vapen-vägrare?

Gud vill att vi skall ha ett jättestarkt försvar, predikar *Ulf Ekman* i Livets Ord, Uppsala. Gud kommer att sända en väckelse bland office-rarna. Och de blir inte vapenvägrare, nej, de blir mer militanta än någonsin, ledda av den helige Ande, försäkrar *Ekman*. □□□

Hedrade biskopar

Den sk "Homosexuella frigörelseveckan" gick av stapeln i Stockholm andra veckan i augusti, med sedvanliga proklamationer och demonstrationer.

Från myndigheters och massmedias sida märkte man detta år en försiktig nedtoning av organisationens politiska krav. Antidiskrimineringslagen som

aviserats, fick, till de homosexuellas stora förtrytelse, inget stöd från socialstyrelsen, vars chef benämndes "fördomsfull moral-tant".

Dess mer stöd röntede homosexuella från kyrkans sida. Både av-

gående och nye stockholmsbiskoparna *Lars Carlsson* och *Christer Stendahl* fick homosexuella rörelsens speciella hedersutnäm-nande i samband med lördagens demonstration, för att de aktivt bidragit till att göra tillva-

ron lättare och mindre skuldbetyngd för de homosexuella.

Men nu verkar det som om sjukdomen AIDS tvingar fram den ångest och förändring i livsstilen som kyrkans välsignelser var ämnade att förhindra. □□□

Skattelättnader

Föräldrar som är villiga att undervisa sina barn i hemmet skulle få hjälp av skolorna i stället för att betraktas som aparta eller lagbrytare.

Så säger *Alvin Toffler*, en av vår tids mest uppmärksammade föreläsare, i sin bok *Tredje vågen*, där han beskriver sitt framtids-samhälle. Temat är den nuvarande civilisationens sönderfall och övergång i en ny, där han önskar se en upp-rättelse av familjen. För att detta skall ske

måste familjebanden stärkas. Familjerna borde uppmuntras att spela en större roll i de ungas utbildning, säger *Toffler*.

Varför inte uppmuntra i stället för att ekonomiskt straffa dem som upprätthåller och stärker familjebanden tvärs över generationsgränserna? frågar *Toffler* och föreslår skattelättnader eller annan stimulans.

Se där vilket oväntat stöd för Pilgrimsskolan. □□□

Om Björksätraskolans framtid

Tre månader har nu Maranataförsamlingen i Stockholm kunnat disponera den nedlagda grundskolan i förorten Bredäng. Efter sommarkonferensen har anläggningen varit i bruk på prov inför en tänkbar permanent framtid.

Just nu pågår hemundervisningen av barnen för fullt i flera av de gamla klassrummen. Mötestältet har tagits i

anspråk för försäljning av möbler, i köket finns bageriutrustningen och några skolsalar används till vandrarhem, pianoverkstad och sätter.

Det finns således redan en ganska skiftande verksamhet som kan bli grunden för en bra framtid och en stark gemenskap.

September månad blir avgörande för om maranatafolket

kommer att stanna kvar. Då skall förhandlingarna med stan avslutas. Politikerna skall säga sitt, för den här gången blir frågan politisk. Föreningslivet vill nämligen hyra området samtidigt som församlingen vill köpa det som ersättning för Gamla Bro inne i centrum, vilket skall evakueras och byggas om inom två år.

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm. Tel: 08 - 23 52 30

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, onsd 19.30 Väckelsemöte, lörd 19.00 Bön, sönd 11.00 Predikan, 18.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter, onsd o. lörd.)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6

Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 9.00, tors 8.30 - 9.00, 20.30 - 21.00, fred 20.30-21.00, lörd 22.30 - 23.00

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30

Arabiska: Fred 20.30-30.45

Spanska: Fred 20.45-21.00

Postgiro: 49 14 21-4

Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Tisd 8.00 - 8.30, torsd 8.00-8.30, sönd 9.00-10.00

Arabiska: Fred 17.30-18.00

Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma

Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm

Postgiro: 48 64 65-8

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm

Gamla Bro servering, Pilgrimshem hotell

Studio för närradio

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm

Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)

Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma. Tel: 08 - 37 49 00, 37 58 31

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Tel: 019 - 964 72

Mötestider: Onsd 19.30 Bönemöte, lörd 19.30 Bibelstudium i Örebro, sönd 11.00 på Humlegården, 19.00 Väckelsemöte i Örebro (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)
Postgiro: 37 50 50 - 2

MRM Musikcenter, Bok- o. musikförlag, Humlegården, Latorp, 710 15 Vintrosa.

Lilla Bageriets brödbutiker:

Norr: Hjorttorpsv. 1, Örebro.

Telefon: 019 - 11 27 33

Öster: Kristinagatan 10, Örebro

Telefon: 019 - 11 44 19

Radio Maranata FM 95,3 MHz: Tisd 20.00-21.00, onsd 9.00-10.00, torsd 20.00-21.00, fred 9.00-10.00, lörd 20.00-21.00, sönd 9.00-10.00

LJUNGSBRO

Mötestider: Lörd 19.30, sönd 15.00 i storfamiljen. (I övrigt se annons i ortspresen)

Post- och besöksadress: Jakobslands Gård 590 60 Ljungsbro

Postgiro: 97 21 85 - 3

Telefon: 013 - 681 61, 652 92, 631 64

JÖNKÖPING

Postadress: Box 3085, 550 03 Jönköping

Besöksadress: Mogatan 7 Habo.

Telefon: 036 - 466 78

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium. Lörd 19.30 bön o. bibelstudium, sönd 19.00 Väckelsemöte. Övriga möten se annons GT.

Adress: Warfvingsska Villan, Apotekargatan 17 413 19 Göteborg

Telefon: 031 - 41 48 08

Postgiro: 41 43 63 - 2

Radio Maranata, 94,9 MHz: Torsd 14.45-15.45, fred 11.30-12.00, 17.15-17.45

Telefon: 031 - 41 48 08

NORGE

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.

Telefon: 00947 - 60 311 99, 60 300 50

RÄDDA BARNEN

*Rädda Barnen, de rädda!
Rädda dem!
Rädda Barnen, de rädda!
Skydda dem!*

*Rädda Barnen, de rädda!
Värna dem!
Rädda Barnen, de rädda!
Trösta dem!*

*Rädda Barnen, de rädda!
Älska dem!
Rädda Barnen, de rädda!
Hägna dem!*

*Vilka äro de rädda?
Varifrån kommer nödroppet?
Varifrån? Varifrån? Varifrån?*

*Du Moder, som bär i Ditt sköte
ett Liv, som är älskat av Gud,
Du vet kanhända svaret,
om Du läst Frälsarens bud.*

*"Älska de små och ringa"
så lyder Mästarens röst.
Älska dem! Älska dem! Älska dem!
Inga bör skiljas från Moderns bröst.*

*Du Moder! Jag vädjar och ber
om nåd, och förbarmande kärlek
för Barnet, Du icke ser.
Behåll det! Behåll det
för evigt!*

*Då skall Du rädda, det rädda!
Då skall Du lycklig bli!
Då skall välsignelse följa,
och friden hos Dig förbli!*

*Rädda Barnen, de rädda!
Rädda dem, just nu!
Rädda Barnen, de rädda!
Rädda dem, just DU!*

AINA HANSSON

BIBELSKOLA -85

Maranataförsamlingen i Stockholm
arrangerar, Gamla Brogatan 27

5 okt - 3 nov

För närmare information, ring 08/235 230

Nytt halvår!

Prenumerera på

Midnattsropet

Helår 60:-, halvår 32:-

Postgiro 486465-8

mig att leva i lugna vatten.

Hur kommer det sig då att du klarat dig?

För det första har jag alltid varit övertygad, aldrig varit ambivalent med avseende på övertygelsen. Mina motiv har alltid varit oantastbara, fastän metoderna kanske många gånger varit felaktiga. Men det är sådant som man måste glömma. Det väsentliga är alltid motivet. Då verkar försoningens helande och förlåtande kraft, om man kommit underfund med att man borde gått tillväga på ett annorlunda sätt.

Jag vet exempelvis en gång när jag mötte Lewi Pethrus i Örebro, och vi hade blivit inbjudna till en presskonferens. Jag skulle önskat att jag betett mig annorlunda mot honom, men det skedde i ungdomligt övermod. Det var en konfrontation som jag senare aldrig kunde förlåta mig själv. Jag tyckte att jag bar mig fruktansvärt klumpigt åt. Som ung man borde jag naturligtvis ha gjort det mycket finare. Motivet var dock inte att skada honom.

Vi bestämde då att vi skulle träffas efteråt i Stockholm. Men jag var så skakad av den upplevelsen att jag avstod. Jag trodde att jag skulle möta en personlighet, men upptäckte att det var ett skal. Han var förbrukad. Det var så felaktigt sätta in attacker emot människor som redan nått sista sträckan.

Jag vill dock påpeka att jag aldrig någonsin ett enda ögonblick tvivlat på att jag haft rätt. På den punkten har det aldrig funnits tillstymmelse till tvivel.

Det är enormt. Men detta är ju religionens största fara; den religiösa fanatismen.

Nu förväxlar ni två vitt skilda ting. När jag säger att jag aldrig ifrågasatt att jag haft rätt, menar jag inte att jag handlat rätt. Jag menar att mina grundläggande värde-

ringar varit förankrade på en sann grund. Men att tro att man alltid handlat rätt, det berör fanatismen. Det har jag aldrig påstått.

Att prata om fanatism är förresten kvalificerad dårskap. Vårt stora problem är aldrig fanatismen utan ljumheten. Hade det funnits tillräckligt många fanatiska människor, hade det varit mycket större rörelse bland de kristna idag. Jag vill till och med påstå att om vår religion inte tangerar fanatismen, då är det alarmerande. Vi rör oss ju med väldiga krafter nedlagda i lerkärl som är de bristfälligaste av alla kärl.

Jag får säga som Lewi Pethrus sade när han var ung, att om grytan kokar över, det är inte så farligt som att den aldrig kokar. Vi måste komma fram till den kokpunkten, men det innebär också risken att grytan kokar över. Finns inte detta sjudande liv, då är man ljum. Kristenhetens stora problem är inte fanatismen, fastän man vill göra gällande det. De människor som utfört de största livsgärningarna är de som haft sådan tro på sin sak att de vågat vara på gränsen till fanatiska.

Är du en maktmänniska?

Helt uppenbart att jag kan använda mina resurser till att förtrycka enskilda individer. Om det sker, behöver det dock inte innebära att dessa människor blir förtryckta. Det innebär bara att de kompenserar sig på andra områden.

Då kommer vi över till ett annat problem, för jag förstår att steget till Lewi Pethrus nu inte är långt. Inom pingströrelsen talar man numera om en nödvändig demokratiseringsprocess. Detta menar jag är en sak som gör pingströrelsens situation så svår. Man kan inte ersätta envælde med folkvälde. Har man ett patriarkaliskt församlingsideal kan man inte utan att det knakar i fogarna skapa ett demokratiskt system.

En hövding kan aldrig ersättas med en institution på

tre eller fyra människor som saknar personliga förutsättningar. Därför kommer också institutionaliseringsprocessen att sakta skapa en helt ny situation i pingstförsamlingarna. En kvalitetsförändring kommer att äga rum. Inte bara de yttre anordningarna kommer att förändras, utan hela församlingslivet och det är allvarligare.

Men håller du inte med om att det blir en risk, när det finns starka ledare. Medlemmarna vill ju vara med och besluta.

Då ställer jag mig den här frågan: Vad beror det på att sådan profiler som Birger Zettersten, Johannes Hydehn, Severin Larsen och T B Barratt från pingstväckelsens begynnelse inte längre finns? Var finns motsvarande typer idag? Inte beror väl det på att det funnits en sådan dominans hos vissa människor? Vad som skett är ju att man idag förfinat bort all originalitet. Istället har man fått en mängd reproduktioner.

Inte var det väl Pethrus' fel att den fria församlings tanken upphörde? Eller var det p g a alla de starka personligheterna inom pingströrelsen? Lewi Pethrus var väl den som kämpade för tanken.

När jag började min kamp mot Lewi Pethrus, var det ju inte personen Lewi Pethrus eller hans ämbete som jag vände mig emot, utan frukterna av hans verksamhet på senare dagar. Jag menade att om han satsat hela sin kapacitet på det budskap han verkade för i sina yngre dagar, hade läget idag varit helt annorlunda för pingströrelsen. Att den fria församlingstanken gick förlorad hade ingenting med hans personlighet att göra, utan det var ett resultat av hans verksamhet, att han gick in på andra vägar.

Ta bort Lewi Pethrus och resultatet hade blivit kaos istället. Det sammanhänger inte med om det är ett demokratiskt eller diktatoriskt styrelseskick. Det sammanhänger med ett andligt ämbete.

För övrigt kan man ifrågasätta om det över huvud ta-

get existerar något som kan kallas demokrati. Man kan naturligtvis inbilla människor att det betyder enormt mycket att gå och rösta på något parti, exempelvis. Man kan också reducera demokratin till majoritetsbeslut. Men vad jag menar med demokrati är hela processen fram till beslutet.

Vi måste alltså förstå att det inte kan existera demokrati i det ögonblick man valt äldstebröder. Äldstebröder blir man genom kallelse, och en äldstebröder kan inte avsättas på demokratiska vägar.

"Gud har i församlingen satt somliga till..." heter det. Hävdar vi detta har vi samtidigt underkastat oss en församlingssyn som helt omöjliggör alla mänskliga beslutsprocesser. Är bibeln mönsterbild för församlingslivet går vi inte ut och frågar folket vad de anser i alla frågor. Då förklarar man bara att så här säger bibeln. Sedan överlämnar man bibelordet till människorna att följa det eller inte.

Ja, men det står ju att "den helige Ande och vi har beslutat..."

Ja, men vi kan ju inte pressa in ett majoritetsbeslut i det. Man kastade inte fram för församlingen ett förslag som den antog eller förkastade.

Frågan är väl vilka som kan ta beslutet i församlingen. Är det bara de som bär de andliga ämbetena?

Jag tycker att svaret ligger i själva frågan. Var och en har sitt andliga ämbete. Följaktligen driver man inte fram några beslut i församlingen, utan de föds fram. Det handlar i första hand om att följa de andliga livslagarna. Äldstebrödernas uppgift är således främst att vårda sig om församlingen. Därför kan man heller inte välja äldstebröder varje årsmöte för ett år i taget. Äldstebröderna har sitt mandat livet ut.

Nu väljer församlingen styrelse för varje år. Det gör man för att skaffa sig ett slags rättsstatus och för att få vara en juridisk person. Men blanda inte ihop de krav som svenska samhället ställer på församlingarna,

Presskonferensen i Örebro 1970. Lewi Pethrus och Arne Imsen.

vad gäller formella föreningsfunktioner, med församlingens andliga styrelsesätt. Vi väljer och avskiljer människor till äldstebröder, men den kallelsen förbliver de i så länge de lever. De väljs inte till nästa årsmöte igen.

Det är klart att man överlämnar åt församlingen att bedja över frågorna som skall behandlas. Är det avvikande åsikter, låter man dock sakerna bero. Man går aldrig in för att besluta genom handuppräknningar och rösträkningar. Det är alltså att förväxla vissa ting när man påstår att det skulle vara demokrati att låta församlingen besluta.

Pingstvännerna tycks idag vara rädda för att det skall gå odemokratiskt till i

församlingarna. Men låt oss se bara litet på frågan om äldstebrödernas status i församlingarna i Sverige. De omväljs ju inte vid varje årsmöte, utan de avskiljs och sitter kvar. De utgör sedan församlingens ledning. Följaktligen har man övergivit den demokratiska principen redan där.

Låt oss vidare se på hur besluten kommer till. När det kommer upp frågor i församlingen för behandling, upprättas det inte någon dagordning så att församlingen får tid att bearbeta frågorna i förväg. De är möjligen genomgångna i ett äldstemöte, som har ägt rum 2-3 timmar innan. De enda frågor som annonseras, gäller fastighetsköp eller dylikt, eftersom den svenska

lagen kräver det.

Så här fungerar det i pingströrelsen. Man säger att det är demokratiskt, men inte vill jag påstå att det är så. Det är bara det att man varit tvingad av ett yttre tryck att försöka ge besluten en demokratisk touch. Förhållandet tål ingen närmare analys.

Säg i stället som det är: Vi har ingen demokrati, vi tror inte på det, men vi har patriarkalism. Föreståndaren är vår fader, och omkring sig har han en samling äldstebröder. En del är bra, andra mindre bra, men de gör så gott de kan.

Men tror du inte att just pingströrelsens enorma massor av institutioner med just detta ämbetsmanna-

och fåmannavælde har skapat den här stagnationen? Om församlingen fått vara med och bestämma, hade situationen varit annorlunda.

Nej, jag tror tvärt om att pingströrelsen har en fatal brist på karlar. Den har genomgått en feminiseringsprocess, och nu är det omodernt och ofint att profilera sig. Hade den haft män av den gamla typen som inte var så förfärligt känsliga, hade läget varit annorlunda.

Skyll inte på Lewi Pethrus. Han var ett offer för utvecklingen och i händerna på mycket starka krafter. På den punkten har jag aldrig angripit Lewi Pethrus. Det var resultatet av hans verksamhet jag vände mig emot.

DET GAMLA EVANGELIET

Arne Imsen sjunger med församlingen (4)

Sida A

O, Jesus Du som fyller allt i alla
Det gamla evangeliet
Gud som haver barnen kär
Hör den röst som nu dig kallar
Ej det finns en sådan vän
Han frälste mig

Sida B

Tro endast tro
Strömmar i öknen
Jerusalem
Mamma är det långt till himlen
Jag vet en plats dit jag kan gå
Låt Anden falla över oss

Pris kr 65:- (inkl. moms)

Sänd mig mot postförskott:

.....LP á 65:- + porto

.....kassett á 65:- + porto

Namn:

Bostad:Postnr.adr:

Tel:/.....

Box 344, 101 24 Stockholm